

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır!

<http://www.kurtuluscephesi.com>

YIL: 22 SAYI: 125 Ocak-Şubat 2012

Futbolda Şike

Hrant Dink Cinayeti

Millet, Ulus,
Milliyetçilik, Ulusalçılık,
Kozmopolitizm,
Enternasyonalizm,
Transnasyonalizm
ve Hepimiz Ermeniyiz!

Ulaş Bardakçı
İlker Akman, Hasan Basri Temizalp, Yusuf Ziya Güneş
Yüksel Eriş
Nedim Atılğan
Mustafa Atmaca

Dindar Gençlik

74.724.269

AKP, “%100 Yerli Otomobil”
ve Tekelci Burjuvazi

Ekonominin
Halleri

Bir moda akımı üzerine kısa bir not...
Ece Temelkuran

- 3 Temmuz 2011 günü, “özel yetkili sav-cılar”ın talimatıyla başlatılan “şike operasyonu” üzerine. 3 FUTBOLDA ŞİKE
- 17 Ocak 2012 günü, Hrant Dink’in öldürülmesinin (19 Ocak 2007) beşinci yılında İstanbul “Özel Yetkili” 14. Ağır Ceza Mahkemesi’nin “Hrant Dink davası” kararı üzerine. 8 HRANT DİNK CİNAYETİ
- Hrant Dink cinayeti protestolarında atılan “Hepimiz Ermeniyiz” sloganı üzerine bir değerlendirme. 12 MİLLET, ULUS, MİLLİYETÇİLİK, ULUSALCILIK, KOZMOPOLİTİZM, ENTERNASYONALİZM, TRANSNASYONALİZM VE HEPİMİZ ERMENİYİZ!
- Ve yanındakinin kanlı başı omzuna değince,
ona sıra gelince
sayısını saydı...
Söz istemez
Yaşlı göz istemez
Çelenk melenk lazım değil
Susun
Sıra Neferi Uyunun... 16 ULAŞ BARDAKÇI
İLKER AKMAN
HASAN BASRİ TEMİZALP
YUSUF ZİYA GÜNEŞ
YÜKSEL ERİŞ
NEDİM ATILGAN
MUSTAFA ATMACA
- Recep Tayyip Erdoğan’ın “dindar gençlik” yetiştirme söylemi üzerine. 19 DİNDAR GENÇLİK
- TÜİK’in açıkladığı yeni Türkiye nüfusu üzerine veriler. 21 74.724.269
- Recep Tayyip Erdoğan’ın “hayaldi gerçek oldu” demesinin bir aracı olan “yerli otomobil” söylemleri üzerine. 23 AKP,
“%100 YERLİ OTOMOBİL”
VE TEKELCİ BURJUVAZİ
- Türkiye ekonomisinin son durumu üzerine bir değerlendirme 26 EKONOMİNİN HALLERİ
- Ece Temelkuran’ın *Habertürk*’ten atıldıktan sonraki bir yazısı. 30 BİR MODA AKIMI ÜZERİNE
KISA BİR NOT..
ECE TEMELKURAN

KURTULUŞ CEPHESİ

SORUMLU: Sezai Görür

Yazışma Adresi:

Postfach 1414

55504 Bad Kreuznach / Deutschland

<http://www.kurtuluscephesi.com>

<http://www.kurtuluscephesi.org>

<http://www.kurtuluscephesi.net>

<http://www.kurtuluscephesi.de>

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org

Futbolda Şike

Herkesin bildiği ve yakından izlediği gibi, 3 Temmuz 2011 günü, “özel yetkili savcılar”ın talimatıyla “Organize Suçlarla Mücadele Şubesi” tarafından, “Ergenekon” ya da “Balyoz” davalarının operasyonlarına benzer bir biçimde Fenerbahçe, Trabzonspor, Beşiktaş, Sivasspor ve Giresunspor kulüp binalarında aramalar yapıldı. “Ergenekon” davasından tutuklu Sedat Peker’in “manevi oğlu” Olgun Peker ve Fenerbahçe Başkanı Aziz Yıldırım’ın da aralarında olduğu 50 civarında “şüpheli” gözaltına alındı. Bu “1. Dalga”nın sonunda Olgun Peker ve Aziz Yıldırım dahil 26 kişi “silahlı örgüt kurma ve yönetme” suçlamasıyla tutuklandı.

Ve bu andan itibaren, her türden ve her cinsten “futbolsever”in ve “futbol yorumcusu”nun işi gücü “şike operasyonu” oldu. Böylece “Lig Tv” yüzünden maçların görüntülerini yayınlamayan televizyon kanalları için bulunmaz bir fırsat ortaya çıktı. Televizyon kanalları, “ünlü yorumcular”ın “yorumladığı” şike operasyonu programlarıyla dolup taşıdı. “Ergenekon” uzmanı Rasim Ozan Kütahtyalı, “Balyoz” uzmanı Mehmet Baransu, “terörle mücadele uzmanı” Emre Uslu futbolun “kozmik odası”nın “şifrelerini” açığa çıkarmak için spor programlarında boy gösterirken, “futbol camiası”ndaki her türlü “alevere-dalevere” içinde bulunanlar, birbirleriyle “hesabı” olanlar bu fırsatı kaçırmadılar. “Benim Genelkurmay Başkanım vurdumu oturtmalı” diyeninden demeyene kadar hemen herkes Fenerbahçe’yi ve başkanı Aziz Yıldırım’ı “topun ağzına” koydular. Artık varsa da, yoksa da Fenerbahçe’nin şampiyon olmak için “şike” yaptığı

konusulmaya başlandı.

“Ergenekon” ve “Balyoz” operasyonlarında olduğu gibi, “medyaya sızdırılan tapeleler”le “şike operasyonu”nda gözaltına alınanlar ve tutuklananların “şike” yaptıklarından hiç kimse “şüphe” duymazken, birden ortalık karıştı.

Bir yandan “tutuklama bir ceza değil, tedbirdir” söylemiyle “şike tutuklamaları”na karşı çıkılırken, diğer yandan “futbolda şike ve teşviğin cezalandırılması”na ilişkin Nisan 2011’de çıkan yasanın değiştirilmesi gündeme getirildi. Tam da Recep Tayyip Erdoğan’ın “kanseri olmadığı şüphesiyle” gizlice ameliyat edildiği günlere denk gelen bu yasa değişikliği TBMM’deki “dört parti”nin “uzlaşma”sıyla gerçekleştirilmişken, Cumhurbaşkanı Abdullah Gül’ün “vetosu” ortalığı bir kez daha karıştırdı. Recep Tayyip Erdoğan’ın hasta yatağından verdiği talimatla “virgüline bile dokunmaksızın” yeniden TBMM’den geçirildi ve “zorunlu olarak” Cumhurbaşkanı tarafından onaylandı. Böylece “şike operasyonu”, AKP içindeki “iktidar mücadelesi”nin bir aracı haline geldi.

Tüm bu gelişmeler karşısında, özellikle Recep Tayyip Erdoğan’ın “hasta yatağından” doğrudan “müdahil” olması “şike” tartışmalarına yeni bir boyut getirmekle kalmadı, aynı zamanda “şike operasyonu”nun arkasında kimlerle olduğu, yani operasyonun “düğmesi”ne kimlerin ve neden bastığı tartışmasını da gündeme getirdi.

Recep Tayyip Erdoğan’ın açık ve net biçimde Fenerbahçe’den yana tavır koymasında önce, “şike operasyonu”nu “Ergenekon’un futbol ayağı” olarak “algı”latmaya

çalışanlar, tavır koymasıyla birlikte lafı dolandırmaya başladılar. “Kafalar” iyice karıştı.

Uludere’de “35 kaçakçı”nın F-16’larla bombalanarak katledilmesiyle birlikte bu “kafa karşılığı” bir başka boyuta taşındı.

Recep Tayyip Erdoğan’ın “kanser olmadığı şüphesiyle” yapılan ameliyat sonrasındaki “rölanti” içinde, esip-gürlediği bir grup toplantısında Mehmet Baransu’yu “cambaz” olarak nitelmesi üzerine, Mehmet Baransu da *Twitter*’dan “anında” yanıt vererek, “Bu ülke cambazın kim olduğunu da öğrenecek. Cambazları da. Sayın Başbakan siz de çok iyi bildiklerinizi öğreneceksiniz. Sayın Başbakan ben eli silah tutanlardan korkmadım. Kasımpaşalı Tayyip Erdoğan’dan korkacağımı zannediyorsanız yanılıyorsunuz” demesi (ve birkaç gün sonra bu sözleri için “özür dilemesi”) Recep Tayyip Erdoğan takımı ile Fethullah cemaati arasında “iktidar paylaşımı” sorununun baş göstermesi olarak değerlendirildi. Kimilerine göre ise, bu tartışma, doğrudan “post-Erdoğan” çatışmasının ilk ayak sesleriydi.

Fenerbahçe’yi ve Aziz Yıldırım’ı “hedef” aldığından hiç kimsenin şüphe duymadığı “şike operasyonu”nun ve “şike davası”nın bir “iktidar paylaşımı”nın ürünü olduğu açıktır. Uzanların tasfiyesi ve servetlerinin “el değiştirmesi”yle “AKP zenginleri”nin ortaya çıkmasına yol açan “muktedir olma” savaşı, bir yanıyla “medya”da Aydın Doğan operasyonu, diğer yanıyla TSK içinde “Bal-yoz”, “İnternet Andıcı” vb. operasyonlarla sürüp gitmiştir.

Tüm bu operasyonlarda Fethullah cemaati (Nurcular), tarikatlar (Nakşibentler, Cübbeli Ahmet efendi vb.) ve Recep Tayyip Erdoğan takımı “yekpare” olarak işin içinde yer almışlardır. Burada en temel araç, “CMK 250. Maddesi ile görevli özel yetkili” savcılar ve mahkemelerdir. Bu “CMK 250” yetkili aracın aracı da, polislin “terörle mücadele” ve “organize suçlar” şubesidir. Dolayısıyla polis içinde etkin ve egemen güç konumuna gelmiş olan Fethullah cemaati, “Ergenekon”dan “şike” operasyonuna kadar tüm operasyonların merkezi durumunda olmuştur. “Ortak düşman”lara karşı “yekpare” hareket eden AKP “iktidar koalisyonu” (ya da “mehteran takımı”), devlet iktidarına egemen oldukça ayrışmaya ve giderek de kendi aralarında çatışmaya başlamışlar-

dır. “Şike operasyonu” bu çatışmanın en tipik dışavurumu olmuştur.

Futbol “camiası”nın denetimini ele geçirmeye yönelik ilk “operasyon”, doğrudan Recep Tayyip Erdoğan’ın talimatıyla “özerk” TFF’nin (Türkiye Futbol Federasyonu) denetime alınması amacıyla Mehmet Ali Aydınlar’ın 29 Haziran 2011’de, yani “şike operasyonu”ndan *dört gün önce* TFF başkanlığına seçilmesiyle başlamıştır. Bu “operasyon”da AKP “koalisyonu” “yekpare” hareket etmiştir. Bu açıdan, 3 Temmuz 2011 günü başlatılan “şike operasyonu”nun, doğrudan Recep Tayyip Erdoğan’ın bilgisi ve talimatıyla gerçekleştirildiği şüphesizdir.

Burada durup, *Mehmet Ali Aydınlar*’ın kim olduğuna bakmak gerekmektedir.

TFF başkanlığına getirilen Mehmet Ali Aydınlar, her ne kadar 1998-2000 yıllarında Fenerbahçe Yönetim Kurulu ve 2008-2011 döneminde TFF Yönetim Kurulu üyeliği yapmış bir “futbolsever” görünse de, asıl işi Acıbadem hastanelerinin sahibi olmasıdır. Dubai’li *Abraj Capital*’den sağlanan finansmanla AKP döneminde gelişen ve büyüyen, piyasa değeri 1,7 milyar dolar olan *Acıbadem Sağlık Grubu*’nun temel müşterisi “dini bütün” kesimler olmuştur.

Acıbadem hastaneleri 23 Aralık 2011 tarihinde piyasa değeri 1,7 milyar dolar üzerinden resmen *Malezya* kamu yatırım fonu olan *Khazanah Nasional*’e satılmıştır. Bu satışın gerçekleşmesi amacıyla, 3 Kasım 2011 tarihinde çıkartılan *Kanun Hükmünde Kararname* ile 11 Nisan 1928 tarihli ve 1219 sayılı Tababet ve Şuabatı San’atlarının Tarzı İcrasına Dair Kanun’un 4’üncü maddesinin birinci cümlesindeki “Türk hekimlerinin” ibaresi “hekimlerin” şeklinde değiştirilerek yabancı hekim ve hemşire çalıştırılmasının önü açılmıştır. (Böylece 2007’lerin “Türkiye Malezya olur mu?” tartışmasına da son nokta konulmuş oldu.)

Açıktır ki, “dini bütün” Acıbadem hastanelerinin sahibi M. A. Aydınlar’ın TFF başkanlığına getirilmesi, futbol “camiası”nın yeniden “dizayn” edilmesine yönelik ilk adım olurken, 3 Temmuz 2011’de başlatılan “şike operasyonu” bunun fiili uygulaması olmuştur.

“Şike operasyonu”nda hedef, hiç şüphesiz, “25 milyon taraftara” sahip ve piyasa değeri 576 milyon dolar olan Fenerbahçe ve başkanı Aziz Yıldırım’dır.

Burada yine durup, *Aziz Yıldırım*'in kim olduğuna bakmak gerekiyor.

Aziz Yıldırım, genellikle ve çoklukla NATO ve TSK altyapı ihalelerini (mühimmat, muharebe, navigasyon ve güvenlik sistemleri, boru hatları, havaalanı inşaatları vb.) alan *Maktaş*'ın sahibidir. 1980'den günümüze kadar yaklaşık 1 milyar dolarlık ihale almış olan *Maktaş*, şu an 250 milyon dolarlık üç projeyi yürütmektedir.

Bugünkü Fenerbahçe Yönetim Kurulu üyeleri de *Aziz Yıldırım*'dan çok farklı değildir.

Şüphesiz en “popüler” yönetim kurulu üyelerinden birisi, *Rahmi Koç*'un oğlu *Ali Koç*'tur. Diğer “popüler” kişi, *Kiğılı* giyim mağazaları zincirinin sahibi *Abdullah Kiğılı*'dır.

Fenerbahçe Yönetim Kurulu üyesi olan *Nihat Özdemir* ise, *Limak Şirketler Grubu*'nün sahibidir. *Ergani*, *Gaziantep*, *Urfa*, *Bitlis*, *Mardin*, *Ankara*, *Balıkesir çimento fabrikalarının* sahibi olan *Nihat Özdemir*, aynı zamanda HES ihalelerinin en büyük katılımcısıdır. *Ankara-Sivas hızlı tren projesinin* *Yozgat-Sivas kesiminin* ihalesini de *Nihat Özdemir* almıştır.

Nihat Özbağı, *Mön İnşaat*'ın sahibi olup, çokluk NATO ve TSK ihalelerine katılmaktadır. Diğer bir yönetim kurulu üyesi *Osman Murat Özyaydınlı* ise, eski Hava Kuvvetleri Komutanı *İrfan Özyaydınlı*'nin oğlu ve *Migros Yönetim Kurulu Başkanı Bülent Özyaydınlı*'nin kardeşidir.

Fenerbahçe Yönetim Kurulu'nun diğer üyelerinden *Alaeddin Yıldırım*, *Aziz Yıldırım*'ın kardeşi olup, *Giresun*'da *Yeşilirmak havzasında* kurulacak olan HES projesini yürütmektedir. *Hüseyin Ersan Topbaş* ise, *İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş*'ın oğludur.

Ama “en ünlü” olması gereken yönetim kurulu üyesi *Cihan Kamer*'dir.

Cihan Kamer, *Atasay kuyumculuğun* sahibi olup, *pırlanta ithalatçısıdır*. “En önemli iş”lerinden birisi *Rize*'de yaptırdığı sağlık merkezine *Recep Tayyip Erdoğan*'ın annesinin adını vermesidir. Bir diğer “en önemli iş”i ise, 1995 yılında kurduğu *Atagold Kuyumculuk A.Ş.*'nin %50 hissesini *Recep Tayyip Erdoğan*'ın oğlu *Bilal Erdoğan* ile *Burak Erdoğan*'ın eşi *Sema Erdoğan*'a devretmesidir. Kendi deyişiyle, “komünist partisinden aday olsa yine ona oy veririm” diyecek kadar *Recep Tayyip Erdoğan* “sevdalısı”dır.

İlk bakışta “beş benzemez” gibi görünen bu Fenerbahçe Yönetim Kurulu, hem bir “consensus”u, hem de “iş ortaklığı”nı temsil etmektedir. Bu da, “şike operasyonu”nun, ilk amacın ötesinde sonuçlar doğurmasına yol açmıştır.

Ancak futbol “camiası”ndaki “consensus” ve “iş ortaklığı” (ki buna “işbitiricilik” de denilebilir) sadece Fenerbahçe'ye özgü değildir.

Galatasaray, hiç şüphesiz “ağır top” *İnan Kıraç*'la başlar. Ve herkesin bilebileceği gibi, *İnan Kıraç*, *Vehbi Koç*'un CEO'su olmanın yanında, *Vehbi Koç*'un damadıdır.

Galatasaray başkanı *Ünsal Aysal* ise, eski bir *Koç Holding* yöneticisidir. 1974 yılında kurduğu *Unit International* şirketiyle, petrolün yanı sıra elektrik üretimi ve elektrik santrali projelerinde uzmanlaşmıştır. *İnan*'da beş elektrik santrali inşa eden *Ünsal Aysal*, *Les Ottomans*, *Park Kimeros Holiday Village* gibi otellerin de sahibidir.

Galatasaray Yönetim Kurulu üyesi Ali Dürüst, *Dürüst Şirketler Grubu* ortağı iken, *Adnan Öztürk* uluslararası çelik tekeli olan *Arcelor*'un *Türkiye yöneticilerinden*dir.

Aka Gündüz Özdemir, 2003-2008 yıllarında *Koç Holding*'in en eski “markası” olan *Arçelik*'in genel müdürüdür.

Semih Haznedaroğlu, *Kutlutaş Holding yönetim kurulu üyesidir*.

Ali Gürsoy, *Gürsoy Şirketler Grubu yönetim kurulu üyesidir*.

Ahmet Ocaklı, *Erya Otomotiv A.Ş. Yönetim Kurulu Başkan Vekili ve Yüce Motor A.Ş. Yönetim Kurulu Başkanlığı görevini* de yürüttü. Son olarak *Skoda*'nın *Türkiye temsilcisi Yüce Auto A.Ş. Yönetim Kurulu Başkanlığı*'nı yapmaktadır.

Emir Sangül, *Fethullah Gülen*'in *Işık Lisesi mezunlarından* ve *Maritza İnşaat Grubu*'nün *Yönetim Kurulu Başkanlığını* yürütmektedir.

Ve diğer bir *Galatasaray Yönetim Kurulu üyesi*, *Cem Vakfı Başkanlığını* yapmış olan ve *İzzettin Doğan*'ın oğlu *Sedat Doğan*'dır.

Görüldüğü gibi, *Galatasaray Yönetim Kurulu* da, tıpkı *Fenerbahçe Yönetim Kurulu* gibi belli bir “consensus”u ve “iş dünyasını” temsil etmektedir.

Beşiktaş Jimnastik Kulübü, *Galatasaray* ve *Fenerbahçe*'den çok değilse de biraz farklıdır.

Beşiktaş başkanı Yıldırım Demirören,

Milangaz'ın sahibi olan Demirören Şirketler Grubu Yönetim Kurulu Başkan vekilidir.

Beşiktaş Yönetim Kurulu üyesi *Erdoğan Toprak*, eski DSP milletvekili, Ecevit hükümetinde Gençlik ve Spor Bakanı ve yeni CHP Genel Başkan yardımcısı. Diğer üyelerden *Ertunç Soğançoğlu*, Hürriyet gazetesinin yönetim kurulu üyesidir. *Engin Baltacı* da, eski DGM savcısıdır. *Alaattin Aykaç* ise, deniz taşımacılığı yapan Palmali Şirketler Grubu'nda başkan yardımcısıdır.

Görüldüğü gibi Beşiktaş, Fenerbahçe ve Galatasaray'a göre biraz daha "gariban"dır. Diğer ikisinin yönetim kurulunda Koç Holding'le bağlantılı en az bir kişi bulunmaktadır. (Ama şunu da belirtelim ki, bu "bağlantısızlık" sadece "medya"ya yansıyan bilgilere göredir.)

Tüm bunlar, "şike operasyonu"nda herkesin "aynı çuvala" konulmasını olanaksız kılmaktadır. Herşeyden önce, Fenerbahçe ve Galatasaray bu operasyonla birlikte "karşı karşıya" gelmiş görünseler de, her ikisinde de "egemen unsur"un Koç Holding olması işleri karıştırmaktadır. "Şike operasyonu"yla "iki kuş" vurmaya umanların, yani bir yandan "futbol camiası"nı yeniden "dizayn" ederken, diğer yandan "servetin eldeğiştirilmesi"ni sağlamayı amaçlayanların, bu "karşıklık" içinde yollarını kaybetme riskine girmemeleri olanaksızdır.

Gerçi dışsal olarak bakıldığında, AKP iktidarı ile Koç Holding arasında er ya da geç bir çıkar çatışması kaçınılmaz görüldüğünden, "şike operasyonu" aynı zamanda Koç "camiası"na verilmiş bir gözdağı olarak da düşünülebilir. Özellikle Galatasaray'ın "Telekom Arena" stadyumunun açılış töreninde Recep Tayyip Erdoğan'ın protesto edilmesinde gözler Mekteb-i Sultani'ye ve İnan Kıracı'ya çevrilince Koç "camiası" ile "hesap" görüleceği beklentisi yükselmiştir. Doğal olarak, "şike operasyonu"nun "merkez üssü" olan Fenerbahçe'nin Yönetim Kurulu'nda Rahmi Koç'un oğlu Ali Koç'un bulunması nihai "hesaplaşma"nın başladığı izlenimi uyandırmıştır.

Ama Recep Tayyip Erdoğan'ın "kanseri olmadığı şüphesi"yle ameliyat olmasından sonra ilk kabul edilen ziyaretçi ABD Başkan Yardımcısı *Joe Biden* olurken, ikinci ziyaretçi *Rahmi Koç* olmuştur. Öte yandan Recep Tayyip Erdoğan'ın "yerli otomobil sevdası"na Koç Holding'in talip olması, ortada bir ça-

tışmadan çok bir uyumun olduğunu göstermiştir. Bunlar da "bir taşla iki kuş vurma" hesaplarını belli ölçüde frenlemiştir. (Bu arada, AKP iktidarı döneminde İSO'nun "En Büyük 500 Sanayi Kuruluşu" listesinin ilk onu içinde Koç Holding'e bağlı beş şirket – TÜPRAŞ, Ford, Tofaş, Arçelik ve Aygaz– bulunduğunu anımsatalım.)

Ortalığın iyice karışmasına yol açan bir başka "taraf" ise, lig maçlarının yayın hakkına sahip olan "yayıncı kuruluş"tur.

Herkesin bildiği gibi, "yayıncı kuruluş" *Digitürk*'tür. Digitürk de, *Mehmet Emin Karamehmet*'in sahibi olduğu *Çukurova Holding*'e aittir. Turkcell'in sahibi olan *Çukurova Holding*'in bünyesinde Digitürk dışında, Show TV, Akşam Gazetesi, Superonline, Sky Türk, Güneş Gazetesi, Lig TV, Alem FM, KVK, BMC, Stuff ve Maxim gibi "medya" kuruluşları bulunmaktadır.

Lig maçlarının yayın hakkını yıllık 321 milyon dolara dört yıllığına satın alan Digitürk, doğal olarak "şike operasyonu"na "taraf" olmuştur. Özellikle Fenerbahçe'nin küme düşürülmesi durumunda anlaşmayı bozmakla tehdit eden Digitürk TFF'yi çok büyük bir gelirden mahrum edebilecek durumdadır. TFF'nin bu "yayın geliri"nin doğrudan "sportif faaliyetler amacıyla" ihale edilen inşaatlar için tüketildiği göz önüne alınırsa, bundan en çok etkilenecek olanların AKP'li inşaat şirketleri olacağı açıktır.

Böylece işin içine bir bütün olarak "Türk işdünyası" girmektedir. Bu koşullarda böylesine çoklu denklemi çözmeye çalışan TFF sürekli olarak "otorite" ve "prestij" yitirmiş, M. A. Aydınlar da "şamar oğlanı"na dönmüştür.

Bu gelişmeler karşısında, Nurcular (esas olarak Fethullahçılar) ile Nakşibentlerden oluşan AKP "koalisyonu" ilk çatışmasını yaşamaya başlamıştır. Ancak buradaki en önemli olgu, Recep Tayyip Erdoğan'ın kendi "sevdalıları"yla ayrı bir "baş" çekmeye başlamasıdır. Böylece AKP "koalisyonu", Nur-Nakşibent tarikatları arasındaki çekişmenin dışında yeni bir durumla karşı karşıyadır. Diğer bir ifadeyle, Recep Tayyip Erdoğan "sevdalıları" yeni bir "iktidar eliti" oluşturmaya yönelmişlerdir. "Kemalist bürokrasi"nin yerine geçen "yeni bürokrasi" ile AKP zenginlerinden oluşan bu "iktidar eliti", bu iki büyük tarikattan (TFF başkanı M. A. Aydınlar gibi) adam devşirmiştir. Ancak bu

“yeni bürokratlar”ın ortak özelliği Recep Tayyip Erdoğan “sevdaşısı” olmak ve ona “biat etmek”tir. Dolayısıyla da ne devlet kurumlarını yönetme bilgi ve deneyimine (ÖSS sınavında görüldüğü gibi), ne de belli bir “entelektüel” bilgi birikimine sahiptirler. Bu da, AKP’nin “ustalık dönemi”nde sürekli yalpalanmasına yol açmaktadır.

Bugün, “şike operasyonu”, Nurcular ile Nakşilerin “muktedir olma”ya yönelik klasikleşmiş yöntemlerle (“Ergenekon”, “Balyoz” vb.) başlatılmıştır. Ama işin içine “yeni iktidar eliti”nin girmesiyle “şike operasyonu” çıkmaza sürüklenmiştir. Bunun nasıl sonuçlanacağını “güçler dengesi” belirleyecek olsa da, “yeni iktidar eliti”nin giderek “eski” oligarşiyle ittifak kurma eğiliminde olduğu ve buna paralel olarak da “eski” oligarşinin daha fazla etkin olmaya başladığı kesindir.

Bugün için, Fethullahçılar ve onların her daim müttefiki görünen Nakşiler “şike operasyonu”ndan bekledikleri sonucu alamamışlardır. Ne Fenerbahçe denetime alınabilmiş, ne de “futbol camiası” bu operasyon karşısında sarı-lacivert öküzü* hemen teslim etmemişlerdir. Ama operasyonlarının başarısızlığını da kabul etmek durumunda değillerdir. “Ergenekon”, “Balyoz” vb. ope-

rasyonlarda kullandıkları Rasim Ozan Kütahyalı, Mehmet Baransu vs. “genç toplar” “futbol yorumcusu” olarak sahaya sürmüşlerse de, giderek inanırlıklarını yitirdiklerini de görmekteyiz. Doğrudan Recep Tayyip Erdoğan “sevdaşısı”nın oluşturduğu “yeni iktidar eliti”nin, Aziz Yıldırım’dan daha çok Fenerbahçe’den yana tavır koyması sonuç almayı da güçleştirmiştir. TFF’nin “olağanüstü genel kurulu”ndan da bir şey çıkmaması üzerine, tüm hesaplar Haziran ayındaki Fenerbahçe kongresine göre yapılmaktadır. Doğu Holding Yönetim Kurulu Başkanı Ferit Şahenk’in Aziz Yıldırım’a karşı “alternatif aday” olacağı rivayetleri de (ki Ferit Şahenk bu haberleri yalanlamıştır) bunun tipik görünümüdür.

Ancak “şike operasyonu” sadece “bir muharebe alanı”dır. Artık “muktedir” olduklarına, herşeyi yapabileceklerine inananların kendi iç çelişkileri giderek görünür olmaya başlamıştır. “Şike operasyonu”ndaki çıkmazın, AKP iktidarının ekonomik ve siyasal açmazlarıyla birleşerek “kartların yeniden dağıtılmasına” yol açma dinamikleri ortaya çıkarması şaşırtıcı olmayacaktır. Eski Portekiz “muktediri” Salazar’ın da çok iyi bildiği gibi, futbol sadece futbol değildir.

* Öykünün aslı “sarı öküz”dür. Son dönemde siyasette sıkça sözü edilen bu “sarı öküz” öyküsü şöyledir: Bir çakal sürüsü, bir öküz sürüsüne dadanmış. Öküzler korkmuşlar ama birlik olup çakalları püskürtmeyi başarmışlar. Ama her gün, her gün aynı korku ile yaşamaktan da bezmişler. Çakallar da yemek istedikleri öküzleri yiyemedikleri için iyice hınçlanmışlar. Günler böyle sürüp giderken, çakalların lideri değneğin ucuna beyaz bayrağı takıp, öküzlerin lideri ile görüşmeye gitmiş. demiş ki: Biz sizden çok şey istemiyoruz. Bize şu sarı öküzü verin, sizi rahat bırakalım, söz bir daha da rahatsız etmeyelim. Öküzlerin en yaşlısı duruma karşı çıkmış. “Sakın” demiş, “sakın ola ki çakalların verdiği söze güvenmeyin sarı öküzü vermeyin”. Ama onu dinleyen olmamış. Sarı öküz çakalların yemeği olmuş. Çakallar doymak bilmemiş. Hep birilerini istemişler, öküzlerde vermişler. Sayıları azalmış. Ne yapacaklarını şaşırılmışlar. Toplanıp yaşlı öküzün karşısına çıkmışlar. Çakallar sözlerinde durmadılar, acaba demişler, acaba biz nerede hata yaptık? Yaşlı öküz cevap vermiş, “Biz hatayı ilk sarı öküzü vermekle yaptık”.

Hrant Dink Cinayeti

17 Ocak 2012 günü, Hrant Dink'in öldürülmesinin (19 Ocak 2007) beşinci yılına iki gün kala İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi "Hrant Dink davası"nı karara bağladı.

Herhangi bir ceza mahkemesi olmayıp, ünlü "CMK. 250. maddesi ile görevli", yani "özel yetkili" mahkeme olan 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nin, tutuklu "şüpheliler" in "azami" tutukluluk süresinin bitimine dört gün kala açıkladığı kararında, "şüpheli" Yasin Hayal, "cinayete azmettirmek"ten ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasına çarptırırken, "resmi polis muhbiri" Erhan Tuncel'e ise, Trabzon'daki McDonalds'ı bombalaması nedeniyle 10 yıl ceza verdi. Ama cinayette "örgüt şüphesi" olsa da, bunun kanıtlanmadığı doğrudan "özel yetkili mahkeme" başkanı tarafından açıklandı. Böylece "birinci derece mahkemesi"nde görülen "Hrant Dink davası" bitmiş oldu. (Hemen belirtelim, Hrant Dink'i öldüren Ogün Samast, 25 Temmuz 2011 tarihinde İstanbul 2. Çocuk Ağır Ceza Mahkemesi'nde 22 yıl 10 gün hapis cezasına çarptırıldı.)

Ancak "CMK. 250. maddesi ile görevli" mahkemenin kararı, "medyatik" söylemle, yediden yetmişe, sıradan vatandaşın başbakanı ve cumhurbaşkanına kadar hiç kimseyi "tatmin etmedi", Bülent Arınç'ın sözleriyle "vicdanlar tatmin olmadı".

Kararın ardından Hrant Dink'in avukatları, cinayetin tam olarak aydınlatılmadığını, "gerçek suçluların" açığa çıkartılmadığını, cinayetin birkaç "gencin kendi kafalarına göre" işledikleri bir suç olmadığını, olayın arkasında "derin devletin" ve hatta "Ergenekon terör örgütünün" olduğunu açıkladılar.

Ve Hrant Dink'in öldürülmesinin beşinci yılında, bir kez daha "Hepimiz Ermeniyiz" pankartları altında binlerce kişi, hem cinayeti hem de mahkeme kararını protesto etti. Böylece "derin devlet", "Ergenekon" ve "Hepimiz Ermeni miyiz?" tartışmaları yeniden gündemin ilk sırasına oturdu.

Bir kez daha "derin devlet" edebiyatı ortalığı kırıp geçirirken, "Hrant Dink'in arkadaşları"nın, cinayetin "Ergenekon terör örgütü" tarafından işlendiği yönündeki kesin kanaati da açıkça dile getirildi. Bu kanaat, Trabzon İl Jandarma Komutanı'nın Hrant Dink'in öldürülmesi olayının "üstünü örttüğü"nden yola çıkarak ve "Ergenekon terör örgütü"nün "başı" kabul edilen ve JİTEM "kurucusu" olan Veli Küçük'ün de Jandarma Tuğgeneralı olmasıyla bağlantılandırılarak oluşturuluyordu. Zaten komplo teorilerine açık olan toplum kesimleri, özellikle legalist ve neo-liberal sol bu kanaati olduğu gibi benimsedi. Ama Ogün Samast, Yasin Hayal ve "polis muhbiri" Erhan Tuncel'in *Alperen Ocakları* ve *BBP* ile ilişkisine fazlaca değinen olmadı.

Bilindiği gibi, *Alperen Ocakları* (eski adıyla *Nizam-ı Alem Ocakları*), "derin suikast"e "kurban" giden ve "Ergenekon" davası "muhbiri" Muhsin Yazıcıoğlu'nun *BBP*'nin (Büyük Birlik Partisi) "gençlik kolu" olarak faaliyet yürütmektedir. *BBP*'nin temel "görüşü" "Türk-İslam Sentezi" olmakla birlikte, *MHP*'nin aksine, bu sentezde "İslam" yönüne daha fazla vurgu yapmaktadır. Bu nedenle, *BBP*'nin "gençlik kolu" olan *Alperen Ocakları*, "İslam dinine aykırı" olarak gördükleri her olayın içinde yer almışlardır.

Örneğin “cami” yapılması için Ayasofya’da namaz kılınması, İdil Biret’in Topkapı Sarayı’ndaki konserinin “mukaddes avluda şarap içilmesi” bahanesiyle basılması, yine “içki içiliyor” bahanesiyle Tophane’deki bir serginin basılması, Alperen Ocakları’nın küçük icraatlarından bazılarıdır.

Bugün “medya”da yer almasa da, 5 Şubat 2006’da İtalyan Katolik Kilisesi rahibi Andrea Santoro’nun öldürülmesi, 17 Mayıs 2006’da Danıştay 2. Dairesi üyelerine Alparslan Arslan tarafından yapılan saldırı ve 18 Nisan 2007’de Malatya’daki Zirve katliamının “arkasındaki gerçek”, bir yanıyla “derin devlet”i, diğer yanıyla BBP ve Alperen Ocakları’nı gösterdiği de açıktır.

Ancak “komplo” teorilerine güçlü biçimde inanıldığı bir ortamda, “gerçekler”, hiç şüphesiz belli bir “komplo mantığı” içinde ortaya konulmak durumundadır. Eğer bu “komplo mantığı”na göre gerçekler ortaya konulmazsa, bu gerçeğin gerçekliğinden hemen herkes “şüpheli” etmektedir.

“Komplo mantığı”nın “ilk ölçütü”, meydana gelen olayın “en çok kimin işine yaradığı” olarak kabul edilmektedir. Bu mantıktan hareketle, örneğin Danıştay saldırısından “en çok” “laikçiler yarar sağladığı” söylenerek, “işin içinde iş” olduğu ve bunun da “Ergenekon işi” olduğu kolayca kabul görülmektedir (ki aynı “mantık”la Danıştay davası “Ergenekon” davasıyla birleştirilmiştir).

Bu “ölçüt”le BBP ve Alperen Ocakları tarafından gerçekleştirildiği “muhtemel” olaylara bakıldığında, bunların “başkalarının işine yaradığı” söylenerek, en iyi olasılıkla, “Alperen Ocaklı gençler”in bu “başkaları” tarafından “kullanılmış” olabileceği kabul edilmektedir.

Oysa aynı “mantık”tan yola çıkarak, meydana gelen siyasal olayların *uzun dönemde* “en çok kimin işine yaradığı” sorusuna yanıt arandığında, kuşkusuz herkesin karşısına “AKP” çıkacaktır. Ama AKP’nin böyle eylemleri yönlendirebilecek bir “yapılanması” olmadığı kabul edildiğinden, bu olasılık hemen bir yana itilmektedir. (“Çok komplocu” ya da “çok şüpheli” olanlar, ki genellikle “ulusalçı” denilen kesim olmaktadır, AKP’nin böyle bir “yapılanması” olmasa da, Fethullahçı polis örgütlenmesinin olduğunu söyleyeceklerdir.)

Böylece, bir kez daha “sapla saman”, “at

izi ile it izi” birbirine karışmaktadır.

Eğer 2006 yılında “misyonerler” tartışmasının yoğunlaştığı ve her türden “İslamcı”nın hıristiyan misyoner faaliyetleri karşısında “din elden gidiyor” diye nasıl bağırdıkları düşünülecek olursa, Santoro cinayetinin de, Zirve katliamının da neden gerçekleştirildiği kolayca anlaşılabilir. Bu olaylarda “büyük komplolar” aramak, boş çabadır, eski deyimle “abesle iştigal”dir. Çünkü “misyonerlik faaliyetleri” (ki “Kurtlar Vadisi” dizisinde bolca işlenmiştir) “Hıra Dağı kadar müslüman”ların mutlak düşmanı oldukları bir olaydır. “Hıra Dağı kadar müslüman” olanlar, aynı zamanda “Tanrı Dağı kadar Türk”-türler. Dolayısıyla, “Ermeni meselesi”nde de Ermenilerin mutlak düşmanlarıdır.

Bu mutlak düşmanlık durumu, açıktır ki, adı ister Alperen Ocakları olsun, ister Ülkü Ocakları olsun, her türden ve cinsten faşist milislerin ortak özelliğidir. Bu faşist milislerin, şu ya da bu olayda “kullanıldıkları”nı düşünmek ise, bu faşistlerin bir “fikri” olmadığını söylemekle özdeşir.

Elbette “komplo teorisi” merakı yüzünden, faşist milislerin bu türden olayların içinde yer almasının ve cinayetler işlenmesinin “nedeni” de açıklığa kavuşturulması gerekmektedir.

“Neden”, “Tanrı Dağı kadar Türk, Hıra Dağı kadar müslüman”, “müslüman mahallesinde salyangoz satmak” vb. sözlerde yatmaktadır. AKP’nin iktidar olmasıyla, “müslüman bir hükümet”e sahip olunması, bu kesimlerin daha rahat ve pervasız hareket etmeleri için uygun bir ortam yaratmıştır. Böylece, “Türk-İslam Sentezi” eylemleri yoğunlaşmıştır.

BBP’nin ve Alperen Ocakları’nın doğrudan işin içinde yer aldığı olaylar, “büyük bir komplo”nun parçaları olmayıp, bizzat bu kesimin ideolojik-dinsel görüşlerinin ürünüdür. Hiç şüphesiz, bu ideolojik-dinsel görüşler sadece BBP’ye ait değildir. MHP’sinden “bağımsız ülkücüler”e kadar eski ve yeni tüm faşist milislerin ortak görüşüdür. Zaten “at izi ile it izi”nin birbirine karışması da bu “ortak”lıktan kaynaklanmaktadır.

“Bağımsız ülkücüler”, MHP ve BBP safalarında yer almayan, ağırlıklı olarak “Türki cumhuriyetler”de faaliyet göstermiş olan ve hatta buralarda “darbe” yapmaya kalkışan 12 Eylül öncesinin faşist katillerinden ve onların “reis”lerinden oluşmuştur. Bunların “en

büyük girişimi”, Mart 1995’te Azerbaycan’da Aliyev’e karşı darbe girişimidir.* (Aynı boyutlarda olmasa da, Kazakistan ve Türkmenistan’da da benzer darbe hazırlıkları yapılmıştır.) “Medya”ya da yansıdığı gibi, bu darbe girişimi, doğrudan Süleyman Demirel’in “ihbar”ıyla önlenmiştir. Bu dönemde Tansu Çiller başbakandır ve danışmanlarından birisi de Mümtaz’er Türköne’dir.

Bu dönemde “Türki cumhuriyetler”de faaliyet gösteren “ülkücü işadamları” ve “ülkücü mafya”, 1990’ların sonuna doğru tümüyle geri dönmüşlerdir. Bu geri dönen “ülkücüler”, büyük ölçüde MHP ve BBP’nin dışında kalmışlardır. Ancak “ülküdaş” oldukları için birbirleriyle ilişkilerini sürdürmüşlerdir. İşte “Ergenekon” olayında ortalığın karışmasına yol açan da, bu “ülküdaş”lıktan türeyen ilişkiler zinciridir. Bu ilişkiler zincirinin en tipik örneği ise, Danıştay saldırısını gerçekleştiren Alparslan Arslan’dır.

Bu “bağımsız ülkücüler”in diğer bir özellikleri de, Türki cumhuriyetlerde faaliyet gösterdikleri dönemde, “Adriyatik’ten Çin Seddi’ne kadar” bir “Türk dünyası” oluşturmak amacıyla “sivil toplum örgütü” olarak faaliyet gösteren Fethullah okullarıyla birlikte hareket etmeleridir.

Bu faaliyetlerde Fethullahçılar, CIA’ya bağlı olarak çalışmışlar (ve halen çalışmayı sürdürmektedirler) ve Türki cumhuriyetlerde “Rus ve komünist etkisini” temizleme “misyonu” ile hareket etmişlerdir. (Fethullah Gülen’in bugün ABD’de özel koruma altına alınmasının arka planında bu “hizmet” bulunmaktadır.)

Fethullahçıların bu “misyonerlik” faaliyetleri ile buldukları ülkede “darbe” yapmaya bile cüret edebilecek kadar ileri giden “bağımsız ülkücüler” arasındaki ilişki öylesine belirginleşmiştir ki, sonuçta Kazakistan ve Türkmenistan Fethullah okullarını kapatmak durumunda kalmışlardır.

Kısacası, Türki cumhuriyetlerde “bağımsız ülkücüler” “silahlı güç” olarak, Fethul-

lahçılar “sivil güç” olarak birlikte hareket etmişlerdir. Bu nedenle de, pek çok açıdan ilişkiler birbirinin içine geçmiştir. Ama asıl sorun, “bağımsız ülkücüler”in (ki “işadamları” ve “mafya” olarak faaliyet göstermişlerdir) Türki cumhuriyetlerden çıkartılıp Türkiye’ye geri dönmeleriyle başlamıştır.

Bu tarihe kadar hiçbir faşist, devlet ya da “derin devlet” tarafından “kullanıldıkları” kanısında değillerdir. Kendilerini, şimdi “prof. dr.” ünvanı almış olan Mümtaz’er Türköne’nin danışmanlığında Tansu Çiller’in söylediği, “devlet için kurşun atan ve kurşun yiyen şerefli” kişiler olarak görmüşlerdir. Ama Türkiye’ye geri döndüklerinde, daha doğrusu geri dönmek zorunda bırakıldıklarında, “şan ve şerefle” karşılanmamışlardır.

Öte yandan, MHP yönetimi de bu “ülküdaşlar”a çok sıcak yaklaşmamış ve arasına belli bir mesafe koymuştur. Kendilerine sıcak davranan, bugün “derin devlet” demenin alışkanlık haline getirildiği eski kontra-gerilla unsurları ve istihbarat elemanları olmuştur.

Diğer taraftan, Muhsin Yazıcıoğlu’nun BBP’si ve Alperen Ocakları MHP’nin boşalttığı alanlarda faaliyetlerini yoğunlaştırmışlardır. Bu da, “bağımsız ülkücüler”le yakın bir ilişkiye girilmesine yol açmıştır. 12 Eylül öncesinde “komünizme karşı devlete yardımcı olan” bu faşist gruplar, hemen her zaman “durumdan vazife çıkarak” belli faaliyetler yürütmüşlerdir.

Gerek “misyoner cinayetleri”, gerekse Hrant Dink cinayeti, bu kesimlerin “devlete sahip çıkma” düşüncelerinin bir ürünüdür.

Ancak bu, onların kendi başlarına, “devletin bilgisi dışında” hareket ettikleri anlamına gelmemektedir. Devlet, isterse adına “derin devlet” denilsin, her zaman bu hareketlerin doğrudan içinde yer almış ve her zaman bu hareketleri denetlemiştir. Bu nedenle, bunların eylemlerinin devletin “bilgisi dahilinde” yapıldığını söylemek pek yanlış değildir. Ama bunların devlet tarafından bilinmesi ve denetlenmesi ile kendilerinin belli bir ideolojiye sahip olmaları birbirine karıştırılmamalıdır.

Türkiye’deki faşist hareketin amacı, “ortalığı karıştırarak” birilerinin “darbe yapması” için uygun ortam yaratmak olmamıştır. Her zaman “devletin bekası” ve kendi ideolojilerine uygun bir devlet yapısının oluşması için faaliyet yürütmüşlerdir. Bu faali-

* Bu darbe girişiminin içinde, zamanın Azerbaycan Büyükelçisi Altan Karamanoğlu, MİT müsteşarı Ertuğrul Güven, Elçilik Din Müşaviri Abdülkadir Sezgin, daha sonra Özel Kuvvetler Komutanı olan Askeri Ataşe Engin Alan, Azerbaycan Milli Meclis Danışmanı ve MİT ajanı Ferman Demirkol, MİT Dış İstihbarat Daire Başkanı Yalçın Ertan, Başbakan Müsteşarı Ali Naci Tuncer, Korkut Eken ve Abdullah Çatlı yer almıştır.

yetleri de, her zaman devletin “kolluk güçleri” tarafından desteklenmiştir. Kendileri açısından, “devletin kendilerini kullanması” diye bir kaygı yoktur. “Söz konusu olan vatanı, gerisi teferruattır”.

Hrant Dink olayı, devletin resmi güçleri ile bu kesimlerin ne kadar “duygudaş” olduklarını da açıkça ortaya koymuştur.

Burada en büyük yanlış, Türkiye devlet bürokrasisinin, Hollywood filmlerinde çizilen ABD “derin devleti” gibi planlı, gizli ve çok iyi düşünülmüş komplolar yapabileceği sanısıdır. Gerçekte ise, böylesi bir devlet Türkiye’de ne olmuştur, ne de olmaya çalışmıştır. Osmanlı’dan bugüne kadar Türkiye toplumunun devlet karşısındaki tutumu, yani devletin “karşı-konulmaz, yenilmez ve yıkılmaz” bir güç olduğuna ilişkin yüzyılların yerleşmiş düşüncesi, devlet gücünün padişahlık düzeniyle özdeş olduğu dönemdekine benzer bir zihniyetle yönetilmesine yol açmıştır. Nasıl ki, padişah, “allahtan başka kimseye hesap vermez” ise, bu devletin yöneticileri de benzer bir düşünceye sahiptirler. Bu nedenle de, “ince eleyip, sık dokumak” diye bir alışkanlıklar ve tutumları yoktur.

Bu zihniyet ile faşist zihniyet bir araya geldiğinde, her yerde her şeyi yapabileceklerini düşünen bir ilişkiler ağı ortaya çıkmaktadır. Bugün “Ergenekon” davasından “içeri tıkılanların” çok farklı siyasal görüşlere sahip olmalarına rağmen, birbirleriyle ilişkilerinin öylesine iç içe geçmiş olması da, bu ilişki ağının bir ürünüdür.

Burada altı çizilmesi gereken olgu, “misyoner cinayetleri” ile Hrant Dink cinayeti karşısında “ülküdaşlar” ile “derin devlet” ne kadar “duygudaş” ise, AKP’nin de onlarla o kadar “duygudaş” olduklarıdır. Buraya kadar aralarında “özel” bir sorun bulunmamaktadır. Sorunun baş gösterdiği yer, “ülküdaşlar”ın giderek pervasızlaşması ve AKP’ye

karşı tutum takınmalarıdır. Bunun “kırılma noktası” da 27 Nisan “muhtırası” sonrasında, özellikle cumhurbaşkanlığı seçimi sırasında Ankara’da yapılan AKP karşıtı kulisler olmuştur. Böylece “ülküdaşlar” ile “duygudaşlar” birbirine hasım haline gelmişlerdir.

Bu hasımlıkta, ABD’nin “misyoner cinayetleri” ile “Ermeni sorunu” konusundaki “hassasiyeti” ve bu konuda AKP’ye yaptığı baskı (ya da verdiği destek) etkin bir unsur olmuştur. Sonuçta, “Ergenekon” operasyonu ile “ülküdaşlar” ile “duygudaşlar” arasındaki çatışma yeni bir evreye girmiştir.

Bu çatışmada Muhsin Yazıcıoğlu, AKP’yle (özel olarak Fethullahçılarla) uzlaşmış ve onların safında yer almıştır. Cinayetlerin faillerinin “aidiyetleri” açıkça bilinmesine rağmen, BBP’nin ve Alperen Ocakları’nın üzerine gidilmemesinin arkasında yatan neden de bu saflaşmadır.

Sözün özü, geri kalmış bir ülkenin, padişahlık düzeninden kalma geri kalmış devletin “allahtan başka kimseye hesap vermez” tutumu, “Hrant’ın arkadaşları”nın sürekli dile getirdikleri “gerçek suçlu”dur. Ancak bu “gerçek suçlu”nun, neo-liberal söylemle, “bir bebekten bir katil yaratmak” türünden demagojik bir boyuta taşınmış olması, temel sorunun geri kalmış bir ülkenin geri kalmış devlet sistemi olduğu gerçeğini çarpıtmaktadır. Bu da, AKP’nin, kendi zihniyetini gizleyerek, kendi hasımlarıyla hesaplaşmasını meşrulaştırmaktan başka bir sonuç vermemektedir.

Açıktır ki, Türkiye toplumunun demokratik dönüşümü gerçekleşmeksizin devletin demokratik bir yapıya kavuşturulması olanaksızdır. Bu da, “ezbere” söylenebileceği gibi, gerçek bir halk devrimi olmaksızın gerçekleştirilemez. Böyle bir devrim de, faşist-milliyetçilikle olduğu kadar şeriatçılıkla da hesaplaşmaksızın gerçek bir halk devrimi olmayacaktır.

Millet, Ulus, Milliyetçilik, Ulusalçılık, Kozmopolitizm, Enternasyonalizm, Transnasyonalizm ve Hepimiz Ermeniyiz!

Hrant Dink davası kararının, Hrant Dink'in öldürülmesinin 5. yılına denk gelmesiyle birlikte, bir kez daha "Hepimiz Ermeniyiz" sloganlarıyla sokakları dolduran insanlar, hem kararı hem de cinayeti protesto ettiler. Ve beş yıl önce olduğu gibi, yine "Hepimiz Ermeni miyiz?" tartışması da yeniden başladı. "Hepimiz Ermeniyiz" diyenler, her türden milliyetçiliği, ulusalcılığı "aşmış" insanlar olarak bir tarafta saf tutarken, milliyetçiler, ulusalcılar, "Hepimiz Ermeni değiliz" ya da "Hepimiz Türküz" diyerek karşı safı oluşturmuşlardır. Ve elbette "Ermeni soykırımı" da bu saflaşmada en önde olmasa da, belirleyici bir konumda yer almıştır.

Tam bu sırada Fransa parlamentosunda "her türlü soykırımı inkar etmeyi" suç sayan yasanın görüşülmesi "Hepimiz Ermeniyiz" sloganına karşı "resmi" tepkileri belli ölçüde frenlerken, beş yıl önceki sözler taraflar tarafından aynen yinelenmiştir.

Burada kimin ne söylediğini ve neden söylediğini ele almayacağız. Üzerinde vurgu yapacağımız konu, "Hepimiz Ermeniyiz" sloganının ne kadar "enternasyonalist" olduğu iddiası ile bu slogan karşısında gösterilen tepkilerin milliyetçi-ırkçı ya da ulusalçı-solcu sıfatlarıyla tanımlanmasıdır.

Bu olayda, daha tam ifadeyle, "Ermeni sorunu" konusunda alışlagelen "Ermeni tehciri mi, yoksa Ermeni soykırımı mı?" tartışması her ne kadar "tarihe" havale edilmek istense de, her durumda taraflar kendi önyargıları ve önkabulleri içinde tutumlarını ortaya koymuşlardır.

Orta yolcular, "Ermeni soykırımı olmamıştır, ama Ermeni katliamı yapılmıştır" tezini savunarak "tam ortada" durduklarına hükmederken, çokluk milliyetçi-ırkçı ya da ulusalçı-solcu görünmemeye özel dikkat göstermişlerdir.

Şüphesiz burada "en kilit sorun", 1915 yılında Osmanlı İmparatorluğu'nun "sadık millet" olarak belenmiş Ermenilere karşı *ırksal bir kıyım* girişip girişmediğidir.

Bir zamanlar, "resmi tarih" in söylemiyle, "Ermeni tehciri" sırasında *kaç milyon* Ermeninin katledildiği tartışılırken, bugün "sayısal tartışma" bir yana bırakılmıştır. Bunun yerine, "mezalim", "kıyım", "kıyam", "katliam" ya da ABD'nin resmi söylemiyle "Büyük Felaket" ("*Meds Yeghern*") tanımları üzerinden tartışmalar sürdürülmüştür.

Bu tartışmalarda en dikkat çekken olgulardan birisi de, "Türk toplumu" nun Ermeni katliamı karşısındaki "sessiz" tutumudur.

Yine genel bir önkabulle, bu “sessiz” tutum, “milliyetçilikle zehirlenmiş toplum” olarak ilan edilmiştir.

Diğer dikkat çekici olgu ise, “Ermeni sorunu” karşısında, artık son kalıntıları temizlenmeye çalışılan “resmi ideoloji”den, “Kemalizm”den daha az söz edilmesidir. Bu çerçevede de, AKP iktidarının “Ermeni sorunu” karşısındaki tutumu, ya gözlerden kaçırılmaya ya da unutturulmaya çalışılmıştır. Oysa Hrant Dink olayı, tümüyle 2005-2006 yılı boyunca olanca şiddetiyle sürüp giden “Ermeni sorunu” tartışmasının bir sonucu olmuştur.

Zamanın Adalet Bakanı Cemil Çiçek, 24 Mayıs 2005 günü, Boğaziçi Üniversitesi’nde düzenlenecek olan “İmparatorluğun Çöküş Döneminde Osmanlı Ermenileri” konulu konferansa ilişkin olarak şöyle konuşmuştur:

“Şimdi siz, o zaman falanca ülkenin parlamenterlerini nasıl ikna edeceksiniz? Bunlar pekala diyecek ki ‘Siz bizi ikna etmeyin, gidin Boğaziçi Üniversitesi’nde, Boğaz’a bakarak bu yalanları söyleyenleri ikna edin.’ Dolayısıyla bu, Türk milletini arkadan hançerlemektir. Birçok cemiyetler, dernekler var ya, ‘Bu ülkede özgürlük yok’ diyorlar ya, bu ülkede milleti arkadan hançerleme, bu millete iftira etme özgürlüğü var. Hükümet olarak bir yetkimiz olsaydı gereğini yapardık. Keşke Adalet Bakanı olarak dava açma yetkisini devretmeseydim. Şimdi YÖK ne yapacak merak ediyorum. Boğaziçi Üniversitesi ne yapacak, onu merak ediyorum. Milletimiz de merak ediyor. Bu sorumluluk, bu ciddiyetsizlik, bu millete küfretme, bu milletin nüfus cüzdanını taşıyanların bu milletin aleyhine propaganda yapma, hıyanet etme dönemini artık kapatmamız lazım.”

Bu sözlerin edildiği dönem, aynı zamanda Hrant Dink’in “Türk medyası”nda yoğun biçimde “Ermeni sorunu”nu dile getirdiği dönemdir. Neo-liberal solcular ya da “İl. Cumhuriyetçiler”, her ne kadar “Ermeni sorunu” üzerinden “resmi ideoloji”yle, yani “Kemalizm”le hesaplaşmaya girişmişlerse de, AKP iktidarı bu hesaplaşmadan uzak durmuştur.

İşte bugün üzerinde durulmayan ya da

fazlaca önemsenmeyen olgu, AKP iktidarının bu “uzak duruşu” ile “Türk toplumu”nun “sessiz” tutumudur.

Necip Fazıl Kısakürek’ten “feyz” almış AKP “kurucu kadroları”, her durumda “Ermeni katliamı” ile “Ermeni mezalimi”ni birbiriyle eşdeğer tutarlar. Ve yine her durumda, her iki olayda da, Sultan Abdülhamit Han’ı tahtından eden İttihat-Terakki ile Ermeni Taşnak Partisi’nin sorumlu olduğunu ileri sürerler. Doğal olarak, “Türkiye Cumhuriyeti”ni, “Kemalizm”i İttihat-Terakki’nin uzantısı olarak gördüklerinden, sorumluluğu “Kemalistler”e kadar genişletirler.

“Sessiz çoğunluk” ise, “I. Dünya Savaşı koşullarında” Ermenilerin “tehcir” edildiklerini, ama savaş sonrasında geri dönen Ermenilerin katliam yaptıklarına inanır. Bu inanç, Türk’ün Ermeniyle, Ermeninin Türk’le bir “sorunu” olmadığı inancıyla birlikte varolur. Bu açıdan, “Yahudi soykırımı”na sahne olan Almanya’da Almanların “Yahudi düşmanlığı”na benzer bir “Ermeni düşmanlığı” duygusu taşınılmadığına inanılır. Ancak konu “Ermeni soykırımı”na ve bunun “kabulü”ne geldiğinde, “Ermeni mezalimi” ile zehirlenmiş “Türk’ün zehirli kanı” bu “sessiz çoğunluk”ta ortaya çıkmaya başlar.

İşte “sessiz çoğunluk”un “zehirli kanı”, “Türk’ün Anadolu’daki varlığı sorunu” olarak kendisini dışavurur. Onların “Ermeni soykırımı”ndan, “Ermeni soykırımının tanınması”ndan, “Ermenilerden özür dilenmesi”nden anladıkları tek şey, kendilerinin Anadolu’da yaşama haklarının ellerinden alınacağıdır. Milliyetçilik/ulusalcılık sorunu da burada ortaya çıkmaktadır. Bu da “Anadolu insanı”nın “kimliği” ve “siyasal-ideolojik konumu” sorunu halini almaktadır. Belki de Anadolu “Türkleri”ni* “anlamak” açısından “Ermeni sorunu” bir ölçüt olarak kabul edilebilir.

* Marks, 7 Nisan 1853 tarihli *New-York Daily Tribune*’de yayımlanan makalesinde “Türkler”i şöyle tanımlamaktadır: “Toplumun sınıf ilişkileri, çeşitli soylar arasındaki ilişkiler kadar karışmış olduğu için, Türkleri, Türkiye’nin yönetici sınıfı diye tanımlamamız hayli güç. Yerine ve duruma göre Türk, işçidir, çiftçidir, küçük mülk sahibidir, tacirdir, feodalizmin en düşük, en barbar düzeyinde feodal beydir, memur ya da askerdir; ancak bütün bu değişik yerlerde olsa da, o, ayrıcalıklı bir dine ve ulusa mensuptur –silah taşıma hakkı sadece onundur, en yüksek düzeyde bir hristiyan, karşılaştığı en aşağı düzeyden bir müslümana yol vermek için kaldırımdan aşağı inmek zorundadır.”

Halk ve Millet ya da Ulus Yurt ve Vatan

Burada “Anadolu halkları” olarak Türk, Kürt, Ermeni vb. halkları değil, doğrudan “Türk halkı” söz konusudur. Bu halk, “resmi ideoloji”de ifade edildiği gibi, “imtiyazsız, sınıfsız, kaynaşmış Türk milleti” değil, milletleri/ulusları oluşturan halk *kitle*sidir.

Bu halk kitlelerinin en tipik özelliği, tarihsel olarak kendisini belli bir “ırk” ile özdeşleştirmekten uzak durmasıdır. Cumhuriyet kurulana kadar bu halk için “Türk” sıfatı fazla bir değere ve yere sahip olmamıştır. 1789 Fransız Devrimi’yle birlikte dünya çapında yayılan “ulus-devlet” de, “milliyetçilik” de “Osmanlı aydını” dışında halk kitlelerini hemen hiç etkilememiştir. Hatta bu kavramlar halk kitleleri tarafından hemen hiç bilinmemiştir. Onlar, “Padişah efendimizin kulları” olarak, kozmopolit bir imparatorluğun uyrukları olarak yaşamışlardır. Osmanlı İmparatorluğu’nun talan ekonomisinin zorunlu bir parçası olan “fütuhatlar” boyunca, Anadolu’dan alınıp fethedilen topraklara yerleştirilmişlerdir. Bir bakıma, Orta-Asya’dan itibaren sürekli olarak göç etmişler, “tehcir”e uğramışlardır. Bu nedenle de, “doğduğu yeri değil, karnının doyduğu yeri” “yurt” edinmişlerdir.

Anadolu insanının “yurt bilinci”, *nasyonalizm* ya da *patriotizm* anlamında bir bilinç olmadığı gibi, “vatan” ve “millet” kavramına da yabancıdır. Bu nedenle de, bu halktan bir “millet”, “Türk milleti” yaratılmaya ve Anadolu’da da bir “vatan” oluşturulmaya çalışılmıştır. İşte bu yaratıcılar ve oluşturucular, 1789 Fransız Devrimi’nden günümüze kadar gelen milliyetçiliğin bayraktarlığını yapmışlardır.

Anadolu “Türk halkı”nın milliyetçilikle örtüşmeyen bu “yurt bilinci”, feodal-askeri Osmanlı İmparatorluğu’nun kendi iç dinamiğiyle kapitalist-burjuva uluslaşma sürecine girememesinin ürünü olarak günümüze kadar varlığını sürdürebilmiştir.* Her ne ka-

* “Osmanlı toplumu, klâsik feodal bir bünyeye sahip olmamasına rağmen feodal bir devlettir. Tam deyimıyla –özellikle 15. yüzyıldan sonra– toplumsal yapı; askeri merkezi-feodal bir yapıydı. Toprağa bağlı reaya üretiyor; artı-ürün, ikincil dereceden feodaller aracılığıyla merkezi otorite tarafından ele geçiriliyordu. Stratejik ticaretin yollarının Osmanlı feodalizminin elinde olması ve dış talan, iç talanın -iç sömürünün- keskin olmamasını sağlıyordu.

dar “yurt” kavrayışı onların ortak özelliğiysede, “Padişah efendimiz” ve “müslümanlık” da ortak payda olarak bir çeşit “milli bilinç” ortaya çıkarmıştır. “Padişah efendimiz”in düşmanlarına ve “gavur”a karşı zaman zaman birleşebilmişlerdir. “İlkel milliyetçilik” olarak tanımlanabilecek bu eğilim, Osmanlı toplumundaki zayıf kapitalist iç dinamik nedeniyle gelişmemiştir.

Bunun yanında Osmanlı ulamasının islahatın mutlak egemenliğine dayanan “cihan şumul devlet” anlayışı kozmopolit bir zihniyet ortaya çıkarırken, asker-sivil aydın kesimin “vatan, millet” anlayışı milliyetçi bir zihniyet ortaya çıkarmıştır. Bugün Osmanlı ulamasının kozmopolitizmi,** “Yeni-Osmanlıcılar”ın Osmanlı İmparatorluğu’na, “Sultan

Bu durum ve mevcut feodal yapının klâsik tipte olmaması iç çelişkileri belli ölçülerde yumuşatıyordu. (Yani üretici güçlerle feodal üretim ilişkileri arasındaki çelişki kısa bir dönemde had safhaya gelecek kadar keskin olmadı). Kapitalizm yavaş yavaş uç vermeye başlarken, çelişkiler keskinleşme sürecine girerken Avrupa kapitalizminin dış müdahalesi ile bu engellenmiş, yerli kapitalizm gelişmemiştir.

Avrupa kapitalizminin bir sömürü sahası haline gelişinde bu zayıf oto-dinamizm şüphesiz önemli rolü oynamıştır.

Osmanlı toplumunun Avrupa kapitalizminin bir açık pazar haline gelmesi 18. yüzyılın sonlarına doğru olmuştur. (1838 Balta Limanı Anlaşması ile bu durum resmileşmiştir.) Bu yıllar aynı zamanda merkezi otoritenin zayıflayıp feodal mahalli birimlerin gücünü artırdığı yıllardır.

Osmanlı toplumu, 18. yüzyıldan itibaren hızlı bir sömürgeleşme sürecine girmiş, devlet hızla kompradorlaşmış, rüşeym halinde yerli kapitalizm Avrupa kapitalizminin rekabetine dayanamayarak kavrulmuş, ekonomi, feodal-komprador bir yapıya sahip olmuştur.

Bu feodal-komprador ekonomik yapının önemli özelliklerinden birisi de, uluslaşmayı yürütecek, feodal veya yarı-feodal toplum karakterinden, gelenek ve törelerinden doğan sosyal, psikolojik ve de kültürel oluşumun etkisi altında uyuyan halk kitlelerini harekete getirecek, ilerici ve demokratik düşüncüyü yaygınlaştıracak güçte devrimci burjuvazinin olmayışıdır. Bu görev zorunlu olarak küçük-burjuvazinin omuzlarına yüklenmiştir. Bir başka deyişle, Osmanlı feodalizminin klâsik bir bünyeye sahip olmayışının oluşturduğu zayıf oto-dinamizm askeri feodal devletin katı merkezîyetçiliğinin oluşturduğu imtiyazlı geniş bürokrasinin adeta bir sınıf gibi hareket kabiliyetini doğurmasıdır.” (*Kesintisiz Devrim II-III.*)

** Murat Belge, 8 Nisan 2010 tarihli *Taraf* gazetesinde yayınlanan “Kozmopolitizm” başlıklı yazısında, önce “Yunanca ‘evren’ anlamına gelen ‘kozmos’ kelimesiyle ‘birlik’, ‘topluluk’ anlamına gelen ‘politıs’ kelimelerinin birbirlerine çatılmasından oluşmuştur. İngilizcede ilk kullanılışını Oxford Sözlüğü (OED) 1614 olarak gösteriyor.” diyerek “entel” bilgisini konuştur-

Abdülhamit Han”a yaptıkları göndermelere ve özlemlere denk düşerken, İttihat-Terakki'nin temsil ettiği asker-sivil aydın kesimin milliyetçiliği, Anadolu'yu “nihai vatan” olarak bellemesiyle 1919-1922 “İstiklal Harbi” zemininde ulusalcı bir yöne evrilmiştir.

Bu bağlamda “Ermeni sorunu”, üstyapısal bir sorun olarak kozmopolit-islamcı Osmanlı ulaması ile milliyetçi/ulusalcı Osmanlı küçük-burjuva aydın bürokrasinin ortak paydalarından birisidir. Ancak Anadolu insanının “Ermeni sorunu” karşısındaki “sessiz” tutumu, ister “yurt”, ister “vatan” açısından “*varlık sorunu*” olarak görüldüğü andan itibaren milliyetçi ve islamcı bir niteliğe bürünmektedir.

“Ermeni tehciri” ve Anadolu'nun (özellikle Doğu Karadeniz bölgesinin) Rumlardan arındırılması olaylarındaki mezalimler Anadolu'yu “yurt” bellemiş “Türk” insanının belleğinde her zaman varlığını sürdürmüştür. Bellekte ne denli “zulüm” olarak yer alıyorsa da, dinsel aidiyetten kaynaklanan “gavur” anlayışı o denli “sessiz” kalmasına yol açmıştır.

Ama bir halk, statik ve yekpare bir bütün değildir. Halkın siyasal olaylar karşısındaki tutumu, her zaman siyasal olarak etkin (aktif) kesimlerin eylemi tarafından belirlenir. Bu nedenle, faşist-milliyetçi kesimlerin siyasal söylemi ve eylemi şu ya da bu oranda halk arasında kendisine taraftar bulmasını sağlar. Türkiye'deki faşist-milliyetçi kesimlerin “Ermeni sorunu” konusunda “varlık sorunu”nu öne çıkarabildikleri ölçüde etkili olabilmektedirler.

Hrant Dink'in, ironik biçimde ifade ettiği “zehirli Türk kanı” ya da duygusal söylemlerle ifade ettiği “bu topraklarda elbette gözümüz var” sözlerinin “sessiz çoğunluk” tarafından “varlık sorunu” olarak görülmesi, Hrant Dink'in öldürülmesi karşısında gösterilen “ilgisizlik”in (ya da “duyarsızlığın”) nedeni olmuştur. Aynı “ilgisiz” ve “duyarsız”

duktan sonra şöyle devam etmektedir: “Verilen anlamlar bakımından, milliyetçi ideolojilerin hoşlanmadığı bir kavramdır bu. Türkiye'deki milliyetçilik için böyle, ama başka ülkelerde de bundan pek farklı değil. ‘Kozmopolit’, tek ülkeye ait olmayan, ulusal sınırlamalardan azade, dünya vatandaşı, dünyanın her yerinde aynı rahatlıkta yaşayan, ulusal önyargıları olmayan kişi gibi anlamlar taşıyor; dolayısıyla Türkiye'de de, başka her yerde de, milliyetçi dünya görüşüne uymayan, uymamak bir yana, ona son derece aykırı, ters gelen değerler içeriyor.”

tutum Kürt ulusal sorunu karşısında da ortaya çıkmaktadır.

Burada islamcı kesimlerin “kozmpolitizmi”nin “Ermeni sorunu” (ve “Kürt sorunu”) karşısında daha kapsayıcı görüntüsünün altında benzer bir zihniyet bulunmaktadır. Bu zihniyet, “Türk”ün ve “Müslüman”ın mutlak egemenliğinin kabulüne dayanır ve bu egemenliğin “yitirilmesi” korkusu ortaya çıktığında, “varlık sorunu” bağlamında gösterilen milliyetçi tutumla özdeşleşir. Bu kesimlerin “Ermeni soykırımını” konusunda İttihat-Terakki'nin sorumlu tutulmasına fazla itirazları yoktur. Hatta Necip Fazıl Kısakürek'in açıkça söylediği gibi, bunun doğrudan sorumlusu olarak İttihat-Terakki'yi görürler. Ancak onların karşı çıktıkları, Anadolu'da ve devlette “Müslüman Türk”ün *mutlak egemenliğinin* kabul edilmemesidir. Bu nedenle, islamcı kesimlere göre, “Müslüman Türk”ün mutlak egemenliği kabul edildiği sürece, “Ermeni sorunu” da, “Kürt sorunu” da çözümlenebilecektir. Burası, aynı zamanda islamcılar ile faşist-milliyetçilerin uyuşamadığı ve çatıştığı yerdir.

Bu çok taraflı, çok yönlü olaylar karşısında devrimcilerin görevi, şu ya da bu tezin “mantıklı” olup olmadığını saptamak değildir. Devrimcilerin görevi, demokratik halk iktidarında tüm halkların aynı yurt üzerinde birlikte yaşayabileceklerinin bilincini yaratmaktır. Ama bu da tek başına yeterli değildir. Bu bilincin oluşturulabilmesi için, her şeyden önce Anadolu insanının “varlık sorununun” olmadığına ikna edilmesi gerekir. Ama bu da yeterli değildir. Bunun yanında, islamcıların yarattığı “Müslüman Türk egemenliği”nin Anadolu'daki tüm katliamların ana unsuru olduğunun da açığa çıkartılması gerekir. Şüphesiz bu bilinç, Anadolu'da yaşayan tüm halkların ortak bilinci olmalıdır. Bu da, hiçbir “din”in ve “ırk”ın bir diğerinden üstün olmadığı ve her halkın aynı bir ulus oluşturma hakkı olduğunun kabulünü öngerektirir. Aksi tutum, “ezen ulus” şovenizmine karşı çıkarken, “ezilen ulus” milliyetçiliğinin aleti haline gelmesine yol açar. Dahası, “her türden” milliyetçiliğe karşı çıkarken, islamcı-kozmpolitizmin aleti de olunmamalıdır.

ULAŞ BARDAKÇI

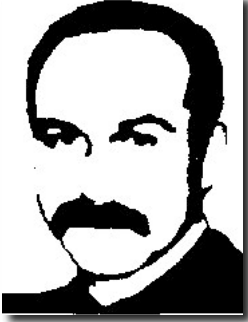
1947 Hacibektaş
19 Şubat 1972 İstanbul

Hele Ulaş'a Ulaş'a
Ulaş benzerdi güneşe
Ulaş gardaş can veriyor
Yüreğim düştü ateşe.

Ulaş'ın elinde mavzer
Mavzeri türküye benzer,
Bizimkiler böyle ölür
Böyle ölür bizimkiler

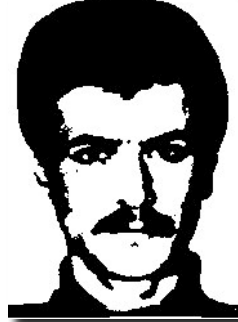
Tohumlar düştü toprağa
Donandı yeşil yaprağa
Kurban olam kurban olam
Seni yaratan toprağa.

İLKER AKMAN

1950 Ankara

26 Ocak 1976/Beylerderesi

HASAN BASRİ TEMİZALP

1950 Maraş

26 Ocak 1976/Beylerderesi

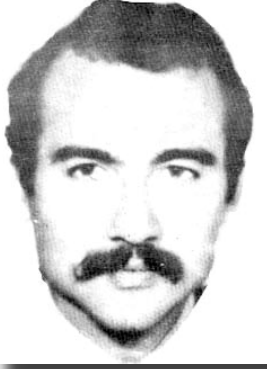

YUSUF ZİYA GÜNEŞ

1955 Ankara

26 Ocak 1976/Beylerderesi

YÜKSEL ERİŞ

1951 Tekirdağ/Şarköy
21 Ocak 1977/Trabzon

1951 yılında Tekirdağ'ın Şarköy ilçesinde doğdu. Devrimci mücadeleye, Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü'nün Müzik bölümüne girdikten sonra aktif olarak katıldı. 30 Mart 1972'deki Kızıldere olayından sonra THKP-C'nin yeniden örgütlenmesinde etkin olarak çalıştı. 1974 yılına kadar ülkenin değişik yerlerinde örgütlenme çalışmalarını sürdürdü. Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi/Halkın Devrimci Öncüleri'nin kurucularından olan Yüksel yoldaş, ülkenin değişik bölgelerinde örgütçü ve yönetici olarak görev yaptı. 1976 yılına kadar sürdürdüğü Güney Anadolu bölge yöneticiliğinden Karadeniz bölge yöneticiliğine atandı ve kır gerillasının stratejik hazırlıklarını yönetti. THKP-C/HDÖ Merkez Yönetim Komitesi üyesi olarak "26 Ocak Harekâtı" için bulunduğu Trabzon'da 21 Ocak 1977 günü şehit düştü.

NEDİM ATILGAN

1959 Uşak/Karahallı-25 Şubat 1981 Selendi

1959 yılında Uşak ilinin Karahallı ilçesinde doğdu. Küçük yaşta ailesi İstanbul'a taşındı. İlkokulu bitirdikten sonra işçi olarak çalışmaya başladı. 1979'dan itibaren THKP-C/HDÖ üyesi olarak örgütsel faaliyetlerde bulundu. 1980 Kasım'ında gözaltına alındıktan sonra hiçbir suçlamayı kabul etmedi. Bir süre sonra zorla askere alındı. "Halkın silahlı devrimcilere ihtiyacı varken, oligarşiye askerlik yapmak olanaksızdır" diyerek birlikten firar etti. Profesyonel olarak örgütsel faaliyetlere katıldı.

1981 Şubat ayında oligarşinin kuşatma ve imha operasyonlarından kurtulmak amacıyla çıktıkları Selendi-Kula dağlarında, bir grup yoldaşı ile birlikte çembere alındılar. Bir hafta süren kuşatma sonunda 25 Şubat 1981 günü meydana gelen bir çatışmada şehit düştü.

MUSTAFA ATMACA

1948 Sivas/Kangal-29 Şubat 1992 İstanbul

1948 Sivas/Kangal doğumlu Mustafa Atmaca, işçi olarak değişik işyerlerinde ve fabrikalarda çalışmış ve 1976 yılında Sefaköy'de metal işkolunda çalıştığı fabrikada işçi olarak çalışan Mehmet Yıldırım yoldaşla tanışarak THKP-C/HDÖ örgütsel ilişkileri içine girmiştir. Bu tarihten sonra sendikal faaliyetlerde bulunan Mustafa yoldaş, 1978 yılında bağımsız Çağdaş Maden-İş Sendikası Genel Başkanlığına seçilmiştir. 12 Eylül askeri darbesiyle birlikte, tüm sendikalar gibi, Çağdaş Maden-İş de kapatılmış ve Mustafa yoldaş ve diğer sendika yöneticileri hakkında değişik davalar açılmıştır.

1981 Mart ayında örgüte yönelik bir operasyonda gözaltına alınmış ve birbuçuk ay sonra tutuklanarak Alemdağ cezaevine gönderilmiştir. 1983 yılında tutsaklığı sona erdikten sonra iki yıl Tekirdağ'da zorunlu ikamete tabi tutulmuştur. İşkence ve tutsaklık koşullarından kaynaklanan hastalık, etkin bir biçimde devrimci faaliyetlere katılmasını engellemiş ve her türlü olanaksızlıklar içinde sürdürülen tedavisi başarılı olmamış ve 29 Şubat 1992 günü yaşamını yitirmiştir.

Dindar Gençlik

Recep Tayyip Erdoğan, 31 Ocak günü AKP Grup Toplantısı'nda yaptığı konuşmada, "9 yılda nüfusun 9 milyon arttığına işaret ederek, her yıl ortalama 1 milyon arttıklarını, bunun hızlanarak devam edeceğini" söyledikten sonra şöyle devam etti:

"2023'te çok daha farklı bir yerde olacağız inşallah. Aynen bu tavsiyemizi bütün arkadaşlarımızın her yerde söylemesi, devam ettirmesi lazım. Geçen söyledim, yine söylüyorum; nüfusumuzun şu anda yüzde 50'si 30 yaşın altında, bu bizim için büyük bir güç, büyük bir zenginlik. Bunu artırarak devam ettirmemiz lazım, en büyük gücümüz buradan gelecek. Hani diyorlar ya, önemli olan nitelikli bir nesil. Eyvallah, AK Parti iktidarından nitelikli nesil çıkar, hiç merak etmeyin evelallah. Onun için bütün tedbirlerimizi eğitimi birinci sıraya koymak suretiyle aldık, alıyoruz, her geçen gün daha iyi olacak."

İlk bakışta "nitelikli nesil" yetiştirmek gibi, belirsiz, yuvarlak ve muğlak sözcükler kullanılıyor görünse de, çok açık biçimde "eğitim" yoluyla 2023 yılına kadar doğrudan kendilerine biat eden yeni bir "nesil" yetiştirmekten söz edilmektedir.

Recep Tayyip Erdoğan grup toplantısın-

da bu "nesil" in nasıl bir şey olduğunu söylememişse de, bir gün sonra (1 Şubat) AKP İl Başkanları toplantısında, Kemal Kılıçdaroğlu'na "giydirenken", bu "nitelikli nesil" den neyi "murat" ettiğini açıkça ortaya koydu:

"Dünkü konuşmamdan 'Türkiye'yi dindarlar, dinsizler' diye ayırdığımı söylüyor. Önce şu kulakların duymaya alışsın... Benim ifademde dindarlar, dinsizler diye bir ifade yok. Dindar bir gençlik yetiştirme var. Bunu yine söylüyorum, bunun arkasındayım. Sayın Kılıçdaroğlu, sen bizden, muhafazakar demokrat parti kimliği sahibi Ak Parti'den, ateist bir nesil yetiştirmemizi mi bekliyorsun? O belki senin için olabilir, senin amacın olabilir. Ama bizim böyle bir amacımız yok. Biz muhafazakar ve demokrat, milletinin, vatanının değerlerine, ilkelere, tarihten gelen ilkelerine sahip çıkan bir nesil yetiştireceğiz. Bunun için çalışıyoruz"

Böylece 2023'e kadar "yeni nesil" yetiştirmekten "murat" in ne olduğu belirginleşti: Dindar gençlik. Ve bu "dindar gençlik" in, doğrudan Milli Eğitim Bakanlığı yoluyla, doğrudan "devlet okulları" aracılığıyla yetiştirileceği de yine Recep Tayyip Erdoğan'ın konuşmasında belirginlik kazanmıştır.

Hesaplar şöyle yapılmaktadır: 2011'den 2023 yılına kadar geçecek 12 yılda, 12 yıllık "zorunlu eğitim" yoluyla "dindar gençlik" yetiştirmek.

Bu amaçla, eğitim sistemi yavaş yavaş değişikliğe uğratılmış ve uğratılacaktır. Militarist-faşist bir zihniyetin ürünü olan "Askerlik Dersi"nin kaldırılması da "dindar gençlik" yetiştirme "murat"ının bir parçası olarak devreye sokulmuştur.

AKP'nin "ılımlı İslam" rotası, sözcüğün tam anlamıyla "teokratik düzen" kurma amacı, hemen her durumda "mağdur" edebiyatıyla gizlenmektedir. Son dönemde Recep Tayyip Erdoğan'ın Necip Fazıl Kısakürek'in "*Din Mazlumları*" kitabına yaptığı göndermeler de bu "mağduriyet edebiyatı"nın sürdürüleceğini göstermektedir.

Burada kullanılan en temel araç, "İttihat-Terakki" ya da "Kemalist" zihniyete ve uygulamalara karşı çıkıyor görüntüsü oluşturmaktır. Özellikle Altan kardeşlerin temsil ettiği ve *Taraf* gazetesinde dile getirilen "liberal" görüşler bu görüntünün oluşturulmasında özel bir yere sahip olmuştur. Bugün AKP bu "liberal"lerle yolunu ayırıyor görünmektedir. Bu da, alınan yolun kendileri için yeterli olduğuna inanılmasının ürünüdür.

Recep Tayyip Erdoğan'ın açıkça dile getirdiği ve eğitim yoluyla gerçekleştirmeye çalıştıklarını söylediği "dindar gençlik", bir kez daha laiklik sorununun ne kadar önemli olduğunu ortaya koymaktadır. Laik olma-

yan ya da laiklik ilkesinin kağıt üzerinde kaldığı bir devletin, "nüfusun %99,9'unun Müslüman olduğu bir ülke"de kaçınılmaz olarak "teokratik düzen" kurulmasının yolunu açtığını herkes görmek zorundadır.

Dün olduğu gibi bugün de, "laiklik-şeriatçılık" tartışmasının "yapay" olduğu, Türkiye'de böyle bir sorunun olmadığı, sorunu bu şekilde ortaya koymanın kitlelerin dikkatini "sınıf mücadelesinden saptırmak" olacağını iddia etmek, "liberal"ın yaptığı gibi, AKP'nin gerçek "muradına" ermesinin yolunu meşrulaştırmaktan başka bir sonuç vermemektedir.

Yine de ve her şeye karşın, Recep Tayyip Erdoğan'ın "dindar gençlik projesi", istenilirse bile ülkede ciddi bir laiklik sorunu olduğunu gündeme getirecektir. Özellikle kent küçük-burjuvazisinin ve aydınlarının, "her şeyden önemli olan birey olmaktır"da ifadesini bulan "liberal" ya da "neo-liberal sol" zihniyeti de, bu "dindar gençlik projesi"yle birlikte "birey"in yerini "cemaat"ın almasına yönelik eğitim politikalarıyla açık bir çatışma içine girecektir. Yani AKP'nin "dindar gençlik projesi" laiklik temelinde yeni bir toplumsal ve siyasal çatışmanın kapısını aralamaktadır.

Böyle bir gelişme karşısında solun "*Bismarck sendromu*"na kapılarak bu çatışmayı görmezlikten gelmesi ya da küçümsemesi artık mümkün olmayacaktır.

74.724.269

27 Ocak 2012 günü, ülkenin “en güvenilir” kurumlarının başında gelen TÜİK (Türkiye İstatistik Kurumu), *Adrese Dayalı Nüfus Kayıt Sistemi*’yle (ADNKS) “güncellenen” nüfus istatistiklerini yayınladı. Buna göre, Türkiye nüfusu 74.724.269 olarak açıklandı.

Böylece Recep Tayyip Erdoğan’ın sözüyle “9 yılda 9 milyon” artmıştır. Ancak nüfus artışının yanında nüfusun azaldığı illere bakıldığında bir “garabet” ortaya çıkmaktadır. Örneğin, “medya”da yer bulduğu haliyle, Kütahya ilinin nüfusu, 2010 yılına göre 26.232 azalırken, erkek nüfusundaki azalış 26.472 olmuştur. AKP Kütahya Milletvekili Hasan Fehmi Kinay’ın sözleriyle, “Ne oldu, savaşa mı girdik de bu kadar erkek nüfus gitti?” Benzer durum Manisa, Isparta ve Bilecik için de geçerlidir.

Bu sorunun, elbette yanıtı yoktur. Sadece daha önceki yıllarda seçmen sayılarında ortaya çıkan benzer “garabetler”, bir kez daha ortaya çıkmıştır. Bunlarda masa başında yapılan “nüfus sayımları”nın nasıl manipüle edilebileceğinin ve bu yapılırken nasıl “küçük hatalar” olabileceğinin kanıtıdır. ÖSS sınavında olduğu gibi, bir kez daha “dirayetsiz” ve “ehliyetsiz”, sadece “biat” ettikleri için atanmış AKP bürokratlarının “ustalık dönemi”nde neler yapabilecekleri görülmektedir.

Nüfusu 1.000.000 üzerindeki iller					
Türkiye	2009 Toplam	2010 Toplam	2011 Toplam	2009-2010 Artış	2010-2011 Artış
Türkiye Nüfusu	72.561.312	73.722.988	74.724.269	1.161.676	1.001.281
İstanbul	12.915.158	13.255.685	13.624.240	340.527	368.555
Ankara	4.650.802	4.771.716	4.890.893	120.914	119.177
İzmir	3.868.308	3.948.848	3.965.232	80.540	16.384
Bursa	2.550.645	2.605.495	2.652.126	54.850	46.631
Adana	2.062.226	2.085.225	2.108.805	22.999	23.580
Antalya	1.919.729	1.978.333	2.043.482	58.604	65.149
Konya	1.992.675	2.013.845	2.038.555	21.170	24.710
Gaziantep	1.653.670	1.700.763	1.753.596	47.093	52.833
Urfa	1.613.737	1.663.371	1.716.254	49.634	52.883
Mersin	1.640.888	1.647.899	1.667.939	7.011	20.040
Kocaeli	1.522.408	1.560.138	1.601.720	37.730	41.582
Diyarbakır	1.515.011	1.528.958	1.570.943	13.947	41.985
Hatay	1.448.418	1.480.571	1.474.223	32.153	-6.348
Manisa	1.331.957	1.379.484	1.340.074	47.527	-39.410
Kayseri	1.205.872	1.234.651	1.255.349	28.779	20.698
Samsun	1.250.076	1.252.693	1.251.729	2.617	-964
Balıkesir	1.140.085	1.152.323	1.154.314	12.238	1.991
Maraş	1.037.491	1.044.816	1.054.210	7.325	9.394
Van	1.022.310	1.035.418	1.022.532	13.108	-12.886

2011'de Nüfusu Azalan İller									
	2010			2011			2010-2011 Azalış		
	Toplam	Erkek	Kadın	Toplam	Erkek	Kadın	Toplam	Erkek	Kadın
Manisa	1.379.484	714.064	665.420	1.340.074	671.361	668.713	-39.410	-42.703	3.293
Isparta	448.298	242.472	205.826	411.245	205.423	205.822	-37.053	-37.049	-4
Kütahya	590.496	305.634	284.862	564.264	279.162	285.102	-26.232	-26.472	240
Bilecik	225.381	128.562	96.819	203.849	106.691	97.158	-21.532	-21.871	339
Sivas	642.224	328.304	313.920	627.056	314.206	312.850	-15.168	-14.098	-1.070
Van	1.035.418	525.788	509.630	1.022.532	525.144	497.388	-12.886	-644	-12.242
Amasya	334.786	171.382	163.404	323.079	160.112	162.967	-11.707	-11.270	-437
Yozgat	476.096	237.792	238.304	465.696	233.267	232.429	-10.400	-4.525	-5.875
Erzincan	224.949	118.876	106.073	215.277	109.583	105.694	-9.672	-9.293	-379
Tokat	617.802	310.193	307.609	608.299	302.449	305.850	-9.503	-7.744	-1.759
Burdur	258.868	132.337	126.531	250.527	123.978	126.549	-8.341	-8.359	18
Karabük	227.610	118.200	109.410	219.728	110.575	109.153	-7.882	-7.625	-257
Zonguldak	619.703	307.550	312.153	612.406	302.370	310.036	-7.297	-5.180	-2.117
Trabzon	763.714	377.059	386.655	757.353	374.426	382.927	-6.361	-2.633	-3.728
Hatay	1.480.571	756.196	724.375	1.474.223	741.695	732.528	-6.348	-14.501	8.153
Ordu	719.183	358.386	360.797	714.390	356.675	357.715	-4.793	-1.711	-3.082
Çanakkale	490.397	254.579	235.818	486.445	249.088	237.357	-3.952	-5.491	1.539
Çankırı	179.067	89.281	89.786	177.211	88.472	88.739	-1.856	-809	-1.047
Kırıkkale	276.647	137.792	138.855	274.992	137.666	137.326	-1.655	-126	-1.529
Kastamonu	361.222	178.875	182.347	359.759	177.666	182.093	-1.463	-1.209	-254
Samsun	1.252.693	620.015	632.678	1.251.729	617.701	634.028	-964	-2.314	1.350
Kırşehir	221.876	110.020	111.856	221.015	109.796	111.219	-861	-224	-637
Çorum	535.405	264.759	270.646	534.578	265.163	269.415	-827	404	-1.231
Bartın	187.758	91.953	95.805	187.291	91.841	95.450	-467	-112	-355
Niğde	337.931	167.551	170.380	337.553	168.125	169.428	-378	574	-952

AKP, “%100 Yerli Otomobil” ve Tekelci Burjuvazi

20 Ocak 2011

“Geçen akşam Sayın Koç’a dedim, ‘Artık soyadınız gibi bir marka ile şurada biz yerli otomobilimizi üretelim ve dünyaya diyelim ki, bak bu da artık bizim otomobilimiz.’ Bunu sunalım, başaralım. Hepsi burada montajı yapılan otomobiller olmasın. Şu anda otomotiv sektörü içinde olan babalar burada... Bu işi halledin. Bir araya gelerek mi yaparsınız, yok ben bunu kendim de yaparım mı dersiniz. Nasıl arzu ederseniz. Artık yapalım. Türkiye’ye ve Türk’e bu yakışır. Bunu yapmamız lazım.” (Recep Tayyip Erdoğan)

16 Ocak 2012

‘Türk malı otomobil’ markasını yaratacak ‘babayiğitler’ ortaya çıktı. Türk otomotiv üretiminin ve ihracatının yüzde 50’den fazlasını karşılayan Koç Holding ve 44 yıllık ortağı İtalyan Fiat, uzun süredir Türk halkının merakla beklediği ‘yerli otomobil’ projesine birlikte giriyor. Türk otomotiv markasıyla ilgili müjdeli haber Detroit Otomobil Fuarı’nda görüştüğümüz Fiat-Chrysler CEO’su Sergio Marchionne’den geldi. Buna göre, Tofaş ile Fiat, yerli oto projesini üretimi sona eren Albea modelinin platformu üzerinde gerçekleştirecek. Aracın tüm teknolojik altyapısını Fiat sağlayacak. (Gazeteler)

Önce ve her zaman olduğu gibi “Recep bey” kükredi: “Dünyaya diyelim ki, bak bu da artık bizim otomobilimiz!” Böylece otomotiv sektörünün “babaları”na “yerli otomobil” yapma “talimatı” verilmiş oldu.

İlk anda “babalar” “şok” a girdiler. Ülkenin başbakanı “yerli otomobil” yapma “talimatı” vermiş olsa da, “ülke ve dünya gerçekleri”nden bu kadar bihaber olabilmesine “babalar” dahil herkes şaşırıldı. Herkes biliyordu ki, 1960’ların ortalarından günümüze kadar “otomotiv sektörü” %100 dışa bağımlı, büyük oranda ithal girdilere dayanan montaj sanayinin önemli bir parçası olagelmisti. Ve şimdi “Recep bey” %100 yerli otomobil istiyordu!

Otomotiv sektörünün olduğu kadar, sanayi sektörünün de “babası” olan Koç Holding adına Mustafa Koç, “Bu, yerli otodan

ne kastettiğinize bağlı. Bunu ne şekilde irdelediğinize bağlı. Bugün hiç kimse %100 bir otomobili kendi ülkesinde yerli olarak üretmiyor. Bazı aksamlar ortak olarak kullanılıyor. Şanzıman olsun, motor olsun...” diyerek “çekince” beyan etti.

Eski Koç Holding CEO’su ve Vehbi Koç’un damadı İnan Kıracı’nın sahibi olduğu Karsan bu “çekince”ye itiraz ederek, “Recep bey”in istediği gibi bir “yerli otomobil”in üretilebileceğini ve hatta buna talip olduğunu açıkladı. Ardından da “%100 yerli otomobil” üretilip üretilmeyeceği tartışması başladı.

Mustafa Koç’un açıkça beyan ettiği gibi, “%100 yerli otomobil”in, “globalleşen dünya” da zaten akıldışı bir istek olduğu açık olmasına rağmen, yine de “hasta yatağı”ndaki “Recep bey” mutlu edilmeye çalışıldı.

Ve beklenen “müjdeli haber”, Detroit Otomobil Fuarı’nda “medya”ya açıklama yapan Fiat-Chrysler CEO’su Sergio Marchionne’den geldi. Evet, Fiat’ın üretim tesislerindeki boş kapasiteyi değerlendirmek için Recep beyin “hayali” olan “Türkîş” yerli otomobil Fiat-Tofaş ortaklığında yapılabilirdi.

Böylece Fiat-Tofaş ortaklığında “nur topu” gibi bir “yerli otomobil” üretiminin ilk turları atılmış oldu.

1971 yılında üretime başlayan TOFAŞ, bugün İSO’nun “En Büyük 500 Sanayi Kuruluşu” sıralamasında, 3. sıradaki Koç Holding-Ford ortaklığı ile 4. sıradaki OYAK-Renault ortaklığının ardından 5. büyük sanayi kuruluşu durumundadır.

TOFAŞ’ın ortaklık yapısı ise şöyledir:

Fiat Auto	37,86
Koç Holding	37,59
Suna Kıraç	0,06
S. Semahat Arsel	0,06
Mustafa V. Koç	0,04
M. Ömer Koç	0,04
Y. Ali Koç	0,04
Diğer Ortaklar	24,32

“Yerli otomobil”e talip olan Fiat-Tofaş “ortaklığı”, zaten Tofaş bünyesinde onlarca yıldır sürüp gitmektedir. Bu açıdan, ortada yeni bir durum yoktur. “Yerli otomobil” üretmeye “aday” olan bizatîhi Fiat-Koç ortaklığıdır. Bu ortaklık, “ekonomist”lerin “*Joint Venture*” adını verdikleri emperyalist tekel-ler ile yerli (tekelci) işbirlikçilerinin oluşturduğu klasik yeni-sömürgecilik ilişkisinden başka bir şey değildir. Bugün “Recep bey”in “yerli otomobil” hayalini, “hayaldi gerçek oldu” diye gösterebilmek için ortaya atılan Fiat-Koç işbirlikçiliği yeni bir şeymiş gibi sunulmaktadır.

Mahir Çayan yoldaş *Kesintisiz Devrim II-III*’de bu yeni-sömürgeci ilişkiyi ve sonuçlarını şöyle ortaya koyar:

“Bu politikanın esası, daha az masrafla, daha geniş pazar imkanı sağlayan, daha sistemli ve ulusal savaşlara yol açmayacak, daha üst seviyeye çıkmış emperyalizmin problemlerini daha fazla tatmin etmeye dayanmaktadır. *En temel metodu, sermaye ihrac ve transferinin terki-bindeki değişikliklerdir.* Sermayenin 5-6 elemanı arasında yeni bir oran yaratılmıştır. Şöyle ki, savaş öncesi nakit

sermaye ihracı, sermayenin isim, patent hakkı, yedek parça, teknik bilgi, teknik eleman, vs. gibi diğer elemanlarına kıyasla çok daha fazla yer tutarken, savaş sonrası dönemde özellikle 1960’dan sonra bu işleyiş tersine dönmüş, nakit sermaye ihracının dışındaki sermayenin yukarıda özetlediğimiz elemanları ağırlık kazanmıştır.

Bugün geri-bıraktırlmış ülkelerde, yabancı nakit sermaye oranının yerli nakit sermayeye oranla çok az olduğu, fakat mutlak dışa bağımlı birçok sanayi kuruluşu mevcuttur. (Örneğin oto sanayi) Birkaç yüzde yüz dışa bağımlı temel sanayi tesisi kurulmakta ve bunlara bağımlı olmaya mahkum hafif ve orta sanayi belli ölçülerde geliştirilmektedir. (Bu sanayi kuruluşlarının temelinde ise, yabancı sermayenin nakit sermaye dışında kalan elemanları yatmaktadır.)

Kısaca özetlediğimiz bu yeni-sömürgecilik metodu, bir yandan emperyalizmin ülkeye iyice yerleşmesi (yani emperyalizmin sadece dışsal bir olgu değil aynı zamanda içsel bir olgu haline gelmesi) sonucunu doğururken, öte yandan geri-bıraktırlmış ülkelerde, geçmiş dönemlere kıyasla, izafi olarak –feodalizmin etkin olduğu, eski sömürgecilik dönemine kıyasla– belli ölçülerde pazarın genişlemesine paralel olarak toplumsal üretim ve nispi refahı artırmıştır.

Bunun sonucu olarak, geri-bıraktırlmış ülke içindeki çelişkiler görünüşte yumuşamış (feodal döneme kıyasla) halk kitlelerinin düzene karşı tepkisi ile oligarşi arasında suni bir denge kurulmuştur. Emperyalist işgal gizlendiği için –emperyalizm aynı zamanda içsel bir olgu haline geldiği için– halk kitlelerinin milliyetçi tepkileri, gavura alerjisi nötralize olmuştur. Merkezi devlet aygıtı, geçmiş döneme kıyasla çok güçlenmiş ve ittifak projeleri, ikili anlaşmalar, askeri pakt ilişkileri ile oligarşik devlet cihazı, devrimci iç savaş dikkate alınarak militarize edilmiştir. (Emperyalist yarıdımın 3/4’ü askeri yardımlardan oluşmaktadır.)”

AKP'nin "mağdur"luktan "mağrur"luğa ve "muktedir"liğe yükselişi ne denli baskıcı-otoriter bir yönetim olarak sunulursa sunulsun, gerçekte yeni-sömürgeciliğin ürünü olan yerli-işbirlikçi teknelci burjuvazinin ağırlığını oluşturduğu oligarşik yönetime eklenmiş bir unsurdan başka bir şey değildir.

Yıllardır söylendiği gibi,* AKP'nin temsil ettiği "Anadolu burjuvazisi" adı verilen orta-burjuvazinin tüm "hayali" tekelleşebilmek ve teknelci-burjuvazinin içinde yer almak olmuştur. Bugün, İSO'nun "500 Büyük Sanayi Kuruluşu" listesinde açıkça görüleceği gibi, orta-burjuvazinin en irileri AKP iktidarıyla palazlanmış ve teknelci-burjuvazinin katına yükselmiştir. Bu da, "eski" oligarşinin içinde yer alan bazı kesimlerin tasfiyesiyle birlikte gerçekleşmiştir. Diğer ifadeyle, bazı ke-

simler oligarşinin dışına itilirken, AKP'nin temsil ettiği orta-burjuvazinin bazı unsurları bunların yerini doldurmuştur.

Bu süreç tamamlanmış değildir. Ancak son dönemde Koç Holding'in öne çıkışı ve "Recep bey" in Koç Holding'e gösterdiği "teveccüh" yeni bir "consensus" un oluştuğunu göstermektedir. Bu da, neo-liberallerin söylemiyle, AKP'nin "Ankaralılaşması" ya da "devletle özdeşleşmesi" olarak ifade edilebilir.

İtalyan Fiat otomotiv tekeli ile Koç Holding'in ortaklığında yapılacağı söylenen "yerli otomobil" olayının tüm "perde arkası" da bu kadardır. Bunun ötesi, işbirlikçi-teknelci burjuvazinin egemenliğindeki oligarşik yönetimin "hükümet biçimi" nin "sömürge tipi faşizm" olduğu gerçeğidir.

* İlker Akman yoldaşın "Mevcut Durum ve Devrimci Taktiğimiz" (1976) yazısında AKP'nin kökenini oluşturan MSP (Milli Selamet Partisi) şöyle tanımlanmaktadır: "Sınıfsal olarak, CHP'nin dayandığı sınıfsal tabana, yani orta ve küçük sermaye kesimlerine dayanır. Anadolu esnaf zanaatkar sermayesi ile tüccar-tefecî sermayenin desteğini almıştır. Emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin 12 Mart sonrası hükümetler dönemindeki hızlı ve hakimiyet sağlayıcı gelişmesine bir tepki olarak (daha önce aynı gerekçelerle ortaya çıkan ve 12 Mart döneminde kapatılan MNP'nin yerine) ortaya çıkmış ve AP'nin politik geri çekilişi ile birlikte, bir güç olmuştur. Anti-teknelci, anti-faizci tutumu aslında, tekellere ve faize karşı oluşundan değil, temsil ettiği orta sermaye kesimlerinin ekonomik olarak gelişmesini ve tekelleşmesini sağlamak için kendi politikasını sürdürmek istemesindedir. MSP aslında, ülkemizin iç dinamiği gereği ortaya çıkan ve ülkemizdeki emperyalist-kapitalist üretim ilişkileri ile filizlenen kapitalist unsurların tepkilerini bünyesinde toplamış bir partidir. Bu tepkiler, özünde oligarşiyeye karşı olan tepkilerdir. Ve politik bir silah olarak kullanılan 'din' ile birlikte, köylülüğün de sınıfsal desteğini almıştır. MSP'nin demokratikliği, gerek oligarşiyeye karşı muhalefet eden orta ve küçük sermaye kesimlerine politik sözcülük sağlamak, gerekse "din"i politik bir alet olarak kullanmak istemesindedir. Programına dikkat edilecek olursa, üretici güçleri hızlı bir şekilde geliştirmek istediği görülür."

Ekonominin Halleri

Ekonomi denildiğinde, bunun hangi açıdan ele alındığının ortaya konulması gerekir. Eğer “ekonomi tıkrında” denildiğinde, bundan sermaye sınıfının işlerinin iyi gittiği anlaşılıyorsa, doğal olarak “ekonominin halleri”nden söz edildiğinde de, bu sermaye sınıfının durumundan söz edilmek durumundadır.

Yok ekonomik durumun iyi ya da kötü olarak değerlendirilmesinde kullanılan ölçüt eğer “halkın yaşam koşulları” ise, doğal olarak halk kitlelerinin durumunun irdelenmesi gerekir.

Ekonomi denildiğinde, tüm bunları kapsayan genel bir çerçeve (“makro ölçek”) ele alınıyorsa, bu durumda da “ulusal ekonomi” ya da “makro ekonomi” gündeme gelir.

Bugün, Türkiye ekonomisinin “AB ülkelerinden bile” daha “iyi” durumda olduğunu, “tüm makro göstergelerin” çok “iyi” olduğu, halkın yaşam koşullarının hiç de “kötü” olmadığı, belli kesimlerin “alım gücü” düşse de, genel olarak tüketimin olanca hız ve bereketiyle sürüp gittiği söylenebiliyorsa,

bunun nedeni ekonomik durumun değerlendirilmesinde kullanılan farklı ölçütlerdir.

Bugün hemen herkes ekonominin iyi durumda olduğuna inanmaktadır. Ancak Türkiye’deki ekonomik büyümenin “hormonlu” olduğu, yani yapay olduğu, ekonomik faaliyetin yapay uyarıcılarla sürdürüldüğü de bir gerçektir. Dolayısıyla “herkese göre” “iyi” durumda olan ekonomi, gerçekte ya da ekonomi-politiğin bakış açısından, sadece krizlerin ertelenmesine (ya da “ötelenmesine”) dayalı yapay bir canlılık içindedir. Bu nedenle de, iç ya da dış koşullar nedeniyle krizlerin “ötelenmediği” durumda büyük bir ekonomik krizin patlak vereceği kesindir.

Bu saptama, bir çeşit “kriz kahinliği” olarak “algı”lanabilmektedir ve bu “kriz kahinleri” de, AKP iktidan tarafından “felaket telallığı yapmak”la suçlanmaktadır. Bu “suç”lamalar için de TÜİK verileri kullanılmaktadır.

Halkın yaşam koşullarının “iyi ya da kötü” olduğunun saptanmasında kullanılan en temel verilerden birisi, şüphesiz iş ve işsizlik istatistikleridir.

Bu verilere göre, Recep Tayyip Erdoğan’ın “teğet geçtiği”ni söylediği 2007 “mortgage krizi” koşullarında (2008-2009) işsiz sayısı yaklaşık bir milyon kişi artarken, 2010-2011 yıllarında işsiz sayısı bir milyon kişi azalmış görünmektedir. Üstelik aynı dönemde ayrıca “yeni işgücü”nden iki milyon kişi de iş bulmuş görünmektedir. Bu da halkın yaşam koşullarının iyileşme-

İşgücü, İstihdam ve İşsizlik 2005-2011 (.000)					
	Kurumsal olmayan nüfus	İşgücü	İstihdam Edilen	İşsiz	İşsizlik Oranı
2005	67.227	22.455	20.067	2.388	10,6
2006	68.066	22.751	20.423	2.328	10,2
2007	68.901	23.114	20.738	2.376	10,3
2008	69.724	23.805	21.194	2.611	11,0
2009	70.542	24.748	21.277	3.471	14,0
2010	71.574	25.873	22.972	2.901	11,2
2011	72.724	26.939	24.486	2.454	9,1

si olarak kabul edilebilir. Dolayısıyla “Türkiye’nin makro ekonomik verileri”nin “çok iyi” olduğu bile söylenebilir.

TÜİK’in 1995-2004 yıllarına ilişkin “iş ve işsizlik” istatistikleri ise şöyledir:

İşgücü, İstihdam ve İşsizlik 1995-2004 (.000)					
	Kurumsal olmayan nüfus	İşgücü	İstihdam Edilen	İşsiz Sayısı	İşsizlik Oranı
1995	60.864	22.567	20.912	1.655	7,3
1996	62.019	23.003	21.548	1.455	6,3
1997	63.154	22.724	21.082	1.643	7,2
1998	64.290	23.949	22.334	1.615	6,7
1999	65.422	23.222	21.507	1.715	7,4
2000	66.187	23.078	21.581	1.497	6,5
2001	67.296	23.491	21.524	1.967	8,4
2002	68.393	23.818	21.354	2.464	10,3
2003	69.479	23.640	21.147	2.493	10,5
2004	70.949	24.297	21.870	2.428	10,0

Ancak bu verilerde bazı “gariplikler”in bulunduğu açıktır.

Herşeyden önce 2004 yılında “kurumsal olmayan nüfus” 70,9 milyon olarak görünürken, 2005 yılı verilerinde 67,2 milyona gerilemiş görünmektedir. Yaklaşık 3,5 milyon kişi “buharlaşmış”tır. Yine 2004 yılı verilerindeki “işgücü” sayısına (24,3 milyon) ancak 2009 yılında ulaşılmış (24,7 milyon) görünmektedir. Ve birden, 2010 ve 2011 yıllarında “istihdam edilenler”in sayısı toplam 3,2 milyon artarak “patlama” yapmıştır. Bir bakıma 2004 ile 2005 yılı arasında birden “buharlaşmış” olan “işgücü” ve “istihdam edilenler” 2010 ve 2011 yılında yeniden “vücut” bulmuştur! Şüphesiz, “Allahın işine akıl sız ermez”!

Bu verilerdeki oynamalar ve zıplamalar, 2009 yılına kadar tarımda çalışan nüfusa ilişkin “IMF kriterleri”ne uyulmasından kaynaklanmaktadır. Bu da, tarımda “ücretsiz aile işçisi” tanımının IMF tarafından kabul edilmemesinin ürünüdür. 2010 ve 2011 yıllarında işgücünde ve istihdamdaki “patlama” yeniden “ücretsiz aile işçisi” tanımına geri dönüşünün ürünüdür. Üstelik bu kez, bu tanım sadece tarıma ilişkin olmayıp, “tarım dışı” kesimler için de kullanılmaktadır.

Diğer yandan 1995-2004 dönemindeki işsizlik oranları, AKP dönemindeki işsizlik oranlarından çok daha düşüktür. Buradan yola çıkıldığında, 1995-2004 döneminde nüfusun önemli bir kesiminin *sürekli gelir sa-*

hibi olduğu, ama AKP dönemindeki yüksek işsizlik nedeniyle halkın gelir kaybına uğradığı hemen görülmektedir.

Öte yandan son iki yılın (2010-2011) enflasyon rakamlarına bakıldığında, ÜFE (Üretici Fiyatlar Endeksi) %8,87’den %13,33’e, TÜFE (Tüketici Fiyatları Endeksi) ise, %6,40’dan %10,45’e yükselmiştir. Diğer bir ifadeye, 2011 yılında enflasyon, ÜFE’de %50,3, TÜFE’de %63,3 artmıştır.

Ancak yapılan “seçim anketleri”nde, AKP döneminde “*halkın memnuniyeti*”nin geçmişe göre çok daha fazla *arttığı* görülmektedir. Halkın gelirlerinde artış olmamasına karşılık, tüketim düzeyinin yükselmesinden kaynaklanmaktadır. Diğer bir ifadeyle, AKP döneminde halkın toplam *gelirinde* önemsenebilecek bir artış olmadığı halde, *tüketim gücünde* önemli bir artış ortaya çıkmıştır. Bu da kredi kartları ve tüketici kredileriyle, yani borçlanma yoluyla “yapay” olarak gerçekleştirilmiştir.

Bu durum Eurostat ve OECD tarafından gerçekleştirilen “*Gerçek Kişisel Tüketim*” düzeyine ilişkin verilerde çok açık biçimde ortaya çıkmıştır. Bu verilerde “satın alma paritesi” ölçütü olarak alınmıştır. Buna göre, 38 ülke arasında kişi başına gelirin en yüksek olduğu ülke Lüksemburg, en düşük olduğu ülke ise Arnavutluk’tur. Türkiye ise, bu sıralamada 31. sırada yer almaktadır.

OECD verilerine göre, “satın alma gücü” açısından Türkiye’de “*gerçek kişisel tüke-*

AB27=100	2010
Lüksemburg	271
Norveç	181
ABD	148
İsviçre	147
Hollanda	133
İrlanda	128
Danimarka	127
Avusturya	126
İsveç	123
Belçika	119
Almanya	118
Finlandiya	115
İngiltere	112
İzlanda	111
Fransa	108
Japonya	106
İtalya	101
İspanya	100
Kıbrıs	99

Yunanistan	90
Slovenya	85
Malta	83
Çek Cumhuriyeti	80
Portekiz	80
Slovakya	74
Macaristan	65
Estonya	64
Polonya	63
Hırvatistan	61
Litvanya	57
Letonya	51
Türkiye	49
Romanya	46
Bulgaristan	44
Karabağ	41
Makedonya	36
Sırbistan	35
Bosna-Hersek	31
Arnavutluk	28

Dış Borçlar			
	2009	2010	2011
Kısa Vadeli	49.711	78.215	89.154
Uzun Vadeli	219.083	211.807	220.440
Toplam	268.794	290.022	309.594
Bankalar	58.008	82.880	91.775
Özel Şirketler	114.018	106.335	111.993
Özel Sektör Toplamı	172.026	189.215	203.768

tim” 27 AB ülkesi ortalamasının yarısı düzeyindedir. Bu gerçeğe rağmen, AKP’den ve ekonomik durumdan “halkın memnun olduğu”ndan söz edilebiliyorsa, bunu tek nedeni *tüketici kredileriyle* ve taksitli ya da taksitsiz *kredi kartlarıyla* yapılan tüketimdir.

2011 yılında bankaların verdiği toplam kredi miktarı *326 milyar dolar*dır. Bunun *90 milyar dolar* tüketici kredisi olarak kullanılmıştır. Tüketici kredilerinin de, 39 milyar dolar “konut kredisi” ve 33 milyar dolar “ihtiyaç kredisi” olarak kullanılmıştır. 2011 yıl sonu itibarıyla, 14 milyon kişinin toplam 164 milyar TL (*97,6 milyar dolar*) tüketici kredisi borcu bulunmaktadır. Kişi başına ortalama tüketici kredi borcu 11 bin TL’dir (6.500 \$).

2011 yılında *50 milyon* kredi kartıyla yapılan *toplam* harcama miktarı 263 milyar TL olurken, kart başına *aylık* “işlem tutarı” 500 TL olmuştur.

Görüleceği gibi, “halkımız”ın 14 milyonu 11 bin TL borçlu olduğu halde, kredi kartlarıyla aylık olarak 500 TL’lik ek bir tüketim “gücü”ne de sahiptir.

Aylık asgari ücretin brüt olarak 837 TL. ve net olarak 658 TL. ve aylık ortalama brüt ücretin 1.779 TL. ve ortalama net ücretin 1.245 TL. olduğu göz önüne alındığında, sadece kredi kartlarıyla yapılan harcamalar yoluyla gelirin %40’dan fazlasının tüketildiği

	İthalat (Milyon \$)	İhracat (Milyon \$)	Dış Ticaret Açığı (Milyon \$)	Cari Açık (Milyon \$)
2003	69.340	47.253	-22.087	-7.515
2004	97.540	63.167	-34.373	-14.431
2005	116.774	73.476	-43.298	-22.198
2006	139.576	85.535	-54.041	-32.249
2007	170.063	107.272	-62.791	-38.434
2008	201.964	132.027	-69.937	-41.959
2009	140.928	102.143	-38.785	-13.991
2010	185.544	113.980	-71.564	-47.101
2011 Kasım	213.010	130.266	-82.744	-70.241
2011 Toplam	240.833	134.954	-105.879	?
Kaynak: TÜİK				

açaktır. Açık olan diğer bir gerçek ise, tüketici kredileri ve kredi kartlarıyla sağlanan “fazla tüketim”in, hiç de AKP iktidarının ekonomiyi “iyi” yönetmesinden ve “geliştirmesi”nden kaynaklanmadığıdır. Bu “fazla tüketim”, doğrudan doğruya bankaların “kredi hacmi”yle gerçekleştirilmektedir. Bankaların bu kredi hacminin dayanağı da, yurt dışından alınan “krediler”, yani *dış borçlardır*.

Yukardaki tablodan da görüleceği gibi, 2011 yılında Türkiye’nin toplam 309,6 milyar \$ dış borcunun %65,8’i (203,8 milyar \$) özel sektörün dış borçlarıdır. Toplam dış borcun %29,6’sı ise, yani *91,8 milyar \$’lık* bölümü bankaların dış borcudur. Bankaların bu dış borç miktarı, 2011 yıl sonunda 14 milyon kişinin bankalara toplam 164 milyar TL (*97,6 milyar dolar*) tüketici kredisi borcuna neredeyse eşittir.

Şüphesiz, bu koşullarda Türkiye’nin, Yunanistan gibi dış borçlarını ödeyemez hale geldiği koşullarda, bu dış borçlar doğrudan “tüketici halkımız” tarafından ödenecektir. Zaten bankalara olan borçları “borç”tur, er ya da geç ödenecektir. Bu açıdan “gavur”dan alıp “Ali”ye veren bankalar alacak-verecek dengesini tutturmuş görünmektedirler.

Kriz koşullarında, yüz binlerce kişi işini kaybederken, aynı zamanda faiz oranları da yükselecektir. Bu da bankaların alacaklarını tahsil edememesi, dolayısıyla borçlarını ödeyemeyerek iflas etmesinden başka bir şey değildir. Bankaların iflası ise, artık o “mutlu ve güzel” tüketim günlerinin geride kalması demektir. Bir de buna “borçlu”nun işsiz kalması, yani tümüyle gelirini yitirmesi eklendiğinde, ortaya çıkacak “manzara” hiç de “iç açıcı” değildir.

Ancak Türkiye ekonomisinin sorunu, sadece “özel sektör”ün dış borçlarını ödeyemez hale gelmesi değildir. Bu “özel” borçların yanında, “kamu”nun, yani devletin ödemeler dengesi açığını kapatması için “döviz”e gereksinimi vardır.

2011 yılında dış ticaret açığı, yani ithalat ile ihracat arasındaki fark, *105,9 milyar dolara* çıkarak rekor kırmıştır. 2011 yılının Kasım ayı itibarıyla 70 milyar dolar olan cari işlemler açığının, bu rekor düzeydeki dış ticaret açığıyla bir-

likte 80 milyar doların üzerinde gerçekleştirildiği hesaplanmaktadır. Dolayısıyla “kamu”-nun bu düzeyde dış finansmana ihtiyacı bulunmaktadır.

Öte yandan ülke içinde tüketici kredileri ve kredi kartlarıyla yapılan “harcamalar” büyük ölçüde ithal ürünlerin tüketimine yöneliktir. Dolar kurunda meydana gelen her artış, ithal edilen malların fiyatlarının yükseltilmesine, dolayısıyla da enflasyonun artmasına yol açmaktadır.

2011’in Ocak ayında 1,564 TL. olan dolar kuru, 2011’in sonunda 254 kuruş artarak 1,818’e yükselmiştir. Yani 2011 yılında dolar %16,2 değer kazanmıştır. Bunun fiyatlara yansıtılması durumunda, enflasyon oranı %25’ler düzeyine yükselecektir. Merkez Bankası’nın birbiri ardına “piyasalara müdahale” etmesinin arkasında yatan gerçek de, enflasyondaki kaçınılmaz yükseliştir.

Doğal olarak enflasyondaki yükseliş, faiz oranlarının yükselmesine ve kaçınılmaz olarak tüketici kredi borç “bakiye”lerinin katlanmasına yol açacaktır. Ayrıca faiz oranlarındaki yükseliş kredi kartlarının kullanımını da büyük ölçüde etkileyecektir. Böylece gelirden fazla yapılan “tüketim”in de sonuna gelmiş olunacaktır. Üstelik sadece “fazla tüketim”in sonuna gelmekle kalmayacak, aynı zamanda gelirler ya tümüyle yitirilecek (işsizlik) ya da enflasyondaki artış nedeniyle “reel” olarak azalacaktır. Bu da 2001 krizinden çok daha şiddetli bir kriz demektir.

İşte bu “gelişme dinamikleri” karşısında Merkez Bankası “agresif” biçimde dolar kuruna müdahale ederek, piyasalara dolar satmaktadır. Bu da Merkez Bankası’nın IMF talimatlarıyla kısa vadeli dış borçların karşılığı olarak tutmakla “yükümlü” olduğu rezervlerinin erimesine neden olmaktadır.

Merkez Bankası verilerine göre, 8 Temmuz 2011 tarihinde 93,903 milyar dolar olan rezervi, 20 Ocak 2012 itibarıyla 75,297 milyar dolara inmiştir. Yani yaklaşık altı ayda Merkez Bankası’nın rezervleri 18,606 milyar dolar erimiştir. Tüm bu “agresif” müdahalenin sonucu ise, dolar kurundaki 25 kuruşluk düşme olmuştur. (Bu düşüşte, ABD Merkez Bankası’nın –FED– “3. Parasal Genişleme”ye gideceği, yani piyasalara karşılıksız dolar süreceği beklentisi etkili olmuştur.)

Tüm “gayretler”, tümüyle ithalata bağımlı ve tüketici kredileriyle “çarklar”ın döndürüldüğü bir ekonominin “Yunanistan gibi” bir krize girmesini önlemeye yöneliktir. Ama “kriz” kaçınılmazdır. Yapılabilecek şey, krizin şiddetini azaltmak ve krize yumuşak geçiş yapmaktan ibarettir.

Elbette böyle bir kriz koşullarında “halkın memnuniyeti”nden söz etmek olanaksız olacaktır. Kriz, sözcüğün tam anlamıyla, tüketici kredileriyle ve dış borçlanma yoluyla sağlanan “nispi refah” döneminin de sonudur. Recep Tayyip Erdoğan ne kadar “teğet bile geçmeyecek” dese de, “nispi refah”ın sona ermesi “halkın memnuniyeti”nin de sonu olacaktır.

Bu gelişmenin nasıl bir siyasal sonuç ortaya çıkartacağını bugünden söylemek olanaksızdır. “Ekonomik krizle gelenler, ekonomik krizle giderler” yargısı da çok kesin değildir. Asıl önemli olan, “sağ seçmen kitle”sinin ve genel olarak da “halkımız”ın gelişmeleri nasıl “algı”layacaklarıdır.

Her ne kadar cinsiyet ayrımcılığının ötesinde kadınların aşağılanması açık bir ifadesi olsa da, “bir kümeste 40 yıl tavuk gibi yaşamaktansa, horoz gibi bir gün yaşamak” zihniyetinin, her durumda krizlerden “ders” alınmasını önleyeceği de unutulmamalıdır.

Bir moda akımı üzerine kısa bir not... Ece Temelkuran

28.01.2012

Başına bir şey gelmeyecekse sormak istiyorum: Bana saldırmak neden bu kadar moda oldu? Her ne kadar faşizm ve toplumda vahşet ihtiyacı yaratılması üzerine derin bir sosyo-psikolojik araştırmaya dayanan uzun bir yazıyı hak ettiğini düşünsem de kısa konuşup konuyu kapatacağım. Önce şunu söyleyeyim. Artık bu yurttan kükremeler korosu bana bir şey hissettirmiyor. Zira his dünyamın istihap haddi yazılarımı Türkçe değil İngilizce yazmak zorunda kalışımın üzüntüsüyle hali hazırda zorlanıyor. Acı çeken 3. Dünya yazarının sadece ülkesinin günahlarını anlatmak üzerine kariyer inşa etmesi kadar berbat bir şey yoktur herhalde. Onlardan biri olmamak için elimden geleni yapacağımdan emin olabilirsiniz. Öte yandan, Nuri Bilge Ceylan'ın nefis şiiri (!) "Bir Zamanlar Anadolu"daki elma sahnesinde yuvarlanıp giden elmalardan biri olmamak için seçeneklerim herkesin sandığından çok daha kısıtlı.

Hiçbir şey dışarıdan görüldüğü gibi değil yani, çok daha kötü.

Son *The Guardian* yazısı sebebiyle minik bir şaha kalkan öfkenin bulanık sebepleri arasında samimiyetimden tutuklu arkadaşlarımın çilesini kullandığıma kadar bir dizi tuhaf gerekçe var. Şu kükreyenlerden bir Samimiyet Tescil Kurulu terkip edilse de ben de bir teste tabi tutulsam çok bahtiyar olacağım. Testteki notumu, geçirirler geçirmezler, her yazımın başına damga olarak basacağım.

Arkadaşlarım Hrant, Ahmet ve Nedim'e gelince... Suçlamalara cevap vermek için asla değil ama bu suçlamalar karşısında beni savunmaya cesaret gösterip sonra da ağır darp edilen insanların güzel hatırı için şu küçük açıklamayı yapmayı gerekli buldum:

The Guardian gazetesinin yazı işleri ile tanışırız evvelden. Bir süre önce benden işsiz kalmamla ilgili,* içinde Türkiye'deki siyasal durumu da anlatan bir yazı yazmamı istediler. Önce pek yazmak istemedim. Çünkü "Mağdur değil mağrur olmakla övününce adam olacağımızı" biliyorum, kerelerce sınırdık hayatın ilgili ünitesinden. Bilen biliyor. Fakat sonra Ahmet ve Nedim'i de yargılandığı Oda Tv duruşması gününe denk gelecek şekilde, onlardan bahsederek bir yazı yazmanın fena bir fikir olmadığını düşündüm. Davada işe yarar belki diye. Gerçi bu ara ne yapsak işe yarayıyor o ayrı, ama en azından böyle bir hayrı dokunur diye umut ettim. Ve evet, hepimizin kaderinin Hrant'ın ölümüyle değiştiğini de düşünüyorum. Bana kitap yazdıran, Nedim'e haber yaptıran, Ahmet'i uğursuz haberlerin peşinde koşturan aynı şeydi çünkü... "Güzel ve yalnız ülkemizde" işlenen günahlar ve bizim onu sevmedeki inadımız.

Bir de düşünün isterim: Hakkımda, hakkımızda bu acayip suçlamaları çarşıya hangi hayaletler salıyor? Bu psikolojik savaşın ilk kaynağını bulana milyon dolarlık çizmelerimden birini hediye edeceğim.

* Ciner Medya Grubu Başkanı Kenan Tekdağ ise, olayın üzerinden bir ay geçtikten sonra Ece Temelkuran'ın *Habertürk*'ten atılmasının gerekçesini şöyle açıkladı: "Ece sevdiğimiz saydığımız güçlü bir yazar. Kendisiyle iki yıllık sözleşmemiz vardı. Sözleşmesi sona erdi. İki yılda gazeteye yazılarıyla değer katmıştır. Hiçbir yazısına müdahale edilmemiştir. Zaten Genel Yayın Yönetmenimiz Fatih Altaylı köşe yazarlarının özgürlüğü konusunda son derece saygılı ve duyarlı bir yöneticidir. Ancak Ece'nin son dönemde Tunus'a yerleşmesi, sosyal medyaya odaklanması, sosyal medyayı kullanma tarzı ve orada oluşturduğu profil yeni bir durum oluşturdu. Bu yeni durumun ileride çeşitli açılardan problem yaratma potansiyeli içerdiğini değerlendiren gazete yönetimi, kendi özgür iradesiyle sözleşmeyi yenilememe kararı aldı. Birbirimizin tercihlerine saygılıyız. Ece'ye teşekkür ediyor, inançları ve tercihleri doğrultusunda yazacağı yeni mecralarda başarılar diliyoruz."

İnternet Adresi:

www.kurtuluscephesi.com
www.kurtuluscephesi.org
www.kurtuluscephesi.net

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org
erisyayinlari@kurtuluscephesi.org

- MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM I**
MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM II-III**
İLKER AKMAN: **MEVCUT DURUM VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
*** **TÜRKİYE DEVRİMİNİN ACİL SORUNLARI-I**
*** **OLİGARŞİ NEDİR?**
*** **MARKSİZM-LENİNİZM BİR DOĞMA DEĞİL, EYLEM KILAVUZUDUR-III**
*** **THKP-C/HDÖ VE 15 YIL**
*** **POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
*** **GRAMSCİ ÜZERİNE**
*** **REVİZYONİZMİN REVİZYONU**
*** **ULUSAL SORUN ÜZERİNE**
*** **“BDS”:** BİR PRAGMATİK SAPMA
*** **“YENİ” OPORTÜNİZM ÜZERİNE**
*** **ZAFER BİZİM OLACAKTIR!** [Ankara Davası Savunması]
*** **DEVİRİM PROGRAMLARI**
*** **RUS DEVRİMİNDEN ÇIKAN DERSLER**
*** **ESKİ BİR GERİLLANIN “EMEK”İ**
*** **PASS VE “YENİ ÇÖZÜM”ÜN FIRSATÇILIĞI**

DEVİRİMCİ MARŞLAR VE EZGİLER

- DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM** [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-I]
DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM II [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-III]
LAİKLİK VE ŞERİATÇILIK ÜZERİNE [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]
TARİHTE, GÜNÜMÜZDE VE DEVRİMCİ MÜCADELEDE KADINLAR

